
Shri Ramanaparavidyopanishad

श्रीरमण परविद्योपनिषत्

Document Information

Text title : Shri Ramana Paravidya Upanishad

File name : ramaNaparavidyopanishad.itx

Category : deities_misc, ramaNa-maharShi, gurudev

Location : doc_deities_misc

Author : 'WHO' (K. Lakshmana Sarma)

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Source : Ramanashrama Publication ISBN 81-8288-058-0 2nd ed. 2009

Acknowledge-Permission: Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam sriramanamaharshi.org

Latest update : Dec. 14, 2014

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

Shri Ramanaparavidyopanishad

श्रीरमण परविद्योपनिषत्

श्रीलक्ष्मणशर्मणो विरचिता

मङ्गलं

अहंस्वरूपेण समस्तजन्तो-

र्विभान्तमन्तर्विभुमप्रमेयम् ।

गुरुं गुरुणामजमादित्यं

वन्दामहे श्रीरमणं दयाब्धिम् ॥

ईश्वरो गुरुरात्मेति मूर्तिभेदविभागेन ।

व्योमवद्व्यासदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥ १ ॥

माण्डूक्यमुष्योपनिषत्सु द्विष्टा

ज्ञानाभिधा या सञ्जातमिष्टा ।

ससाधना तेन निजानुभूत्या

सन्दर्शिता सा प्रतिपाद्यतेऽत्र ॥ २ ॥

समीक्ष्य सांसारिकज्ज्वनस्य

दुःखात्मतां कामभयाश्रयत्वात् ।

द्राव्यां विमुक्तं गुरुमेत्य बुद्धं

विमुक्तिमार्गं प्रणिपत्य पृच्छेत् ॥ ३ ॥

ब्रूयात् स बुद्धः परमं रहस्यं

समस्तबुद्धानुभवप्रसिद्धम् ।

जानासि येत् स्वं न तवास्ति दुःखं

दुःखी भवेस्त्वं यदि वेत्सि न स्वम् ॥ ४ ॥

यतः सुषुप्तौ न तवास्ति दुःखं

त्वयीदमारोपितमेव नान्यत् ।

जिज्ञासया स्वं समवेत्य सत्यं

निजस्वरूपे सुभ्रूप आस्व ॥ ५ ॥

अर्थोऽयमेवं गुरुणोपदिष्टः

सारः समस्तश्रुतिशीर्षवाच्याम् ।

अस्योपदेशस्य छि विस्तरेण

व्याप्यैव सर्वा निगमान्तवाणी ॥ ६ ॥

ज्ञानस्वरूपं निजसत्यमेकं

स्वयम्प्रकाशं हृदि सत्यमस्ति ।

संशान्तचित्तेन हृदिस्थितिर्या

सा तस्य बोधोऽपि विमुक्तिभावः ॥ ७ ॥

आत्मस्वरूपा हृदि भासमाना

सदैकरूपा विमला चितिश्च ।

ब्रह्माभिधानं जगतोऽभिलस्या-

ध्याधारसत्यं द्वयमेकमेव ॥ ८ ॥

आधारसत्ये विमले तु तस्मिन्

निजस्वरूपे मनसोपकलमम् ।

अविद्यया विश्वममुं निमील्य

भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥ ९ ॥

निमील्य रज्जुं भुजगः स्वयं सन्

मन्दान्धकारे सति भाति यद्भूत् ।

आत्मानमेवं भुवनं निमील्य

भाति स्वयं सत्यवदज्ञतायाम् ॥ १० ॥

अविद्ययाऽऽत्मा वपुषा मितश्च

सुभी य दृषी भवपाशबद्धः ।

प्रतीयतेऽज्ञोऽपि पृथङ् परस्मा-

दात्मा तु साक्षात्पर एव नान्यः ॥ ११ ॥

संसारिता स्वस्य ततो मृषैव

बुध्येत तन्निर्मनने पदे तु ।

“नख्यस्त्यविद्या मनसोऽतिरिक्ता

मनोऽख्यविद्या भवबन्धरूपा” ॥ १२ ॥

वीक्ष्याद्विमीक्षेत यथा न रज्जुं
 विश्वं सञ्जुवेश्वरमात्मरूपे ।
 अविद्ययाऽऽरोपितमीक्षमाणो
 न वीक्षते स्वं परमार्थसत्यम् ॥ १३ ॥

निमीलतः स्वो भवितैव ताव-
 धावत् स्वतः सत्यमिदं विभाति ।
 तथा न भायान्मनसि प्रणष्टे
 नाशाय तस्मान्मनसो यतेत ॥ १४ ॥

निमीलितं स्वं मनसा तमेनं
 मिथ्याप्रपञ्चप्रविकल्पनेन ।
 स्वान्वेषणेनात्मनि निष्ठितः
 सन्नुन्मील्य तस्मिन्प्रविलापयेद्यः ॥ १५ ॥

मनोऽप्यविद्यामपिलं प्रपञ्चं
 तेनानुभूयेत निजं स्वरूपम् ।
 संसारडीनं निरुपाधिकं य
 ब्रह्मात्मकं केवलमद्वितीयम् ॥ १६ ॥

भीत्याऽथवा जन्ममृतिप्रवाहात्
 प्रपद्यते येच्छराणं मडेशम् ।
 नश्येदविद्या कृपयैव तस्य
 तदा स्थितः स्थान्निजसत्यभावे ॥ १७ ॥

भक्त्या परश्चै स्वनिवेदनं यत्
 प्रपत्तिमेतां निगदन्ति सन्तः ।
 तद्भक्तिरीशे नवधोपदिष्टा
 कार्यामुमुक्षोः श्रवणादिरूपा ॥ १८ ॥

Quote - Srimad Bhagavatam
 श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् ।
 अर्थनं वन्दनं दास्यं सप्यमात्मनिवेदनम् ॥

निष्ठाचला सा निजसत्यभावे
 ज्ञानं विमुक्तिः सङ्गा स्थितिश्च ।
 स्थितोऽयलस्तत्र पदे परस्मिन्

निरस्तमोडो भवति प्रबुद्धः ॥ १८ ॥

निष्ठां परं तामधिगत्य बुद्धो

शुवच्छरीरोऽपि विमुक्त एव ।

करोत्यहन्तां ममतां न देहे

बुद्धो ह्यतोऽसावशरीर एव ॥ २० ॥

यन्निर्मनस्कं पदमेवमुक्तं

सुभं तदात्यन्तिकमन्तलीनम् ।

सुभं समावृत्य मनः स्वयं हि

सदैव दुःखं विवृणोति जन्तोः ॥ २१ ॥

ऋजुः शुचिः सत्यवया अमानी

धीरो विरक्तश्च गुरौ सुभक्तः ।

शमादिषट्केन युतो मुमुक्षुः

स्थितिं परां तामथिरावल्लभेत ॥ २२ ॥

धीरक्षणं यद्विदधाति साधु-

निर्गुह्य वृत्तीर्निजमार्गणाय ।

तदेव धीरत्वमिडोपदिष्टं

नापेक्षतेऽन्या ऋषु धीरताऽत्र ॥ २३ ॥

भजेत् प्रबुद्धं हि गुरुं मुमुक्षुः

स्वाज्ञाननिद्रोत्थितमस्तमोहम् ।

कथं नु मर्त्यः स्वयमप्रबुद्धः

प्रबोधयेदन्यनरान्बुद्धान् ॥ २४ ॥

ऋशादभेदेन कृतैव बुद्धे

गुरौ सुभक्तिर्गदिताऽत्र साधोः ।

निर्मोहितामेत्यथिरात् तथैव

बुद्धः परस्मान्नाहि कश्चिदन्यः ॥ २५ ॥

शमो धमश्चोपरतिस्तितिक्षा

श्रद्धा गुरोर्वाचि समाहितत्वम् ।

विधीयते षट्कमिदं मुमुक्षोः

स्थिरं भवेद्येन मनो गवेषे ॥ २६ ॥

Quote - tr. of Maharshi's Tamil work

विश्रान्तिं जठरस्य मे न वितरस्येकां च नाडीमखो

नानम्रन् द्विवसे च तिष्ठसि कदाप्येकामखो नाडिकाम् ।

नो जानासि मदीयदुःखमतुलं ते दुर्विनीत त्वया ।

साकं श्रुवनमत्र देहनिवये मे दुर्घटं सम्प्रति ॥

निजस्वप्नानुभवैकवेद्यं

तत्रेति नेतीत्युदितं पदं छि ।

वायाऽप्यनुक्तं मनसाऽमतं च

मौनोपदिष्टं गुरुणाऽऽदिमेन ॥ २७ ॥

अतीत्य यज्जगरमुप्यभावां-

स्तन्निष्प्रपञ्चं भवति प्रशान्तम् ।

अतस्तुरीयं पदमव्ययं तद्-

धृत्येष माण्डूक्यनिर्दिष्टार्थः ॥ २८ ॥

तिस्त्रोऽवस्थाः प्रभवन्ति जाग्रत्

स्वप्नः सुषुप्तिश्च समस्तजन्तोः ।

आधारभूता त्रितयस्य यास्य

स्वाज्ञानरूपाऽस्ति सुषुप्तिरन्या ॥ २९ ॥

अस्मिन्नवस्थान्निर्तये समस्त-

मन्तर्भवत्येव छि विश्वमेतत् ।

अस्मादवस्थान्निर्तयात् परस्ता-

दलौकिकं व्यस्ति तुरीयसत्यम् ॥ ३० ॥

अस्वप्ननिद्रेति सुषुप्तिरुक्ता

सस्वप्ननिद्रेषुभयं तदन्यत् ।

अनिद्रमस्वप्नकमस्तविश्वं

पदं तुरीयं छि विमुक्तिधाम ॥ ३१ ॥

सन्धौ सुषुप्तेरथ जागरस्य

चिद्रूपिणी निर्मनना स्थितिर्या ।

सा सुस्थिरा येद् भविता कथञ्चित्

सैवोच्यते मुक्तिरिति प्रबुद्धैः ॥ ३२ ॥

Quote - from Yoga Vasishtha

निद्राद्यै जागरस्यान्ते यो भाव उपजयते ।
तं भावं भावयन् साक्षादक्षयानन्दमश्नुते ॥

अज्ञाननिद्रापरिभूतभावाः
पश्यन्ति दृस्वप्नमिमं प्रपञ्चम् ।
परिभ्रमन्ति त्रितयेऽत्र श्रुवा
यावन्न निद्रेयमपैति बोधात् ॥ ३३ ॥

निद्रावुरेवं सकलोऽपि जन्तु-
र्न कोऽपि जागर्ति हि श्रुवलोके ।
तीर्णस्तिस्त्वस्योऽज्ञातया विमुक्तो
बुद्धस्तु जागर्ति तुरीयनिष्ठः ॥ ३४ ॥

जागर्ति बुद्धो निजसत्यभावे
समेत्य निष्ठां तमसा विडीने ।
निद्राति य स्वप्नमये प्रपञ्चे
स्वाज्ञानमूढैः परिदृश्यमाने ॥ ३५ ॥

तन्नक्तमुक्तं विदुषो हि विश्वं
नक्तं तथाऽऽत्माऽविदुषो जनस्य ।
निष्ठातस्तां सल्लजं तुरीयां
जाग्रत्सुषुप्तिं निगदन्ति बुधाः ॥ ३६ ॥

Quote - from BhagavadGita
या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥

सज्जगद्वादित्रयमस्ति तेषां
तेषां तुरीयाभिधया तदुक्तम् ।
सत् तुर्यमेवासिद्धिं त्रयं यत्
तुर्याभिधा तस्य भवत्यसाधु ॥ ३७ ॥

स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि येष्टमानं
मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि ।
गत्वा सुषुप्तौ भवति बीजभावं
भूयः प्रबोधे सृजति प्रपञ्चम् ॥ ३८ ॥

मनोऽन्ततो नश्यति नैव यावद्
भवेदवस्थान्निर्गतं हि तावत् ।

मनोविनाशाद्धि तुरीयनिष्ठा
यत्रान्ततः शाम्यति विश्वमेतत् ॥ ३९ ॥

ज्ञानाभिधा यद्यपि साऽऽत्मनिष्ठा
ज्ञानादिकेन त्रितयेन हीना ।
तत्किं विजानात्युत केन को वा
ज्ञानाभिधा स्वात्मतयैव निष्ठा ॥ ४० ॥

आत्मैव यस्मिन्न भवत् समस्तं
जानाति तस्मिन् भवत केन किं नु ।
इत्यात्मनः केवलतैव तुर्ये
सन्दर्शिताऽस्ति श्रुतिशीर्षवाद्या ॥ ४१ ॥

स्थानं य तद्भानिति नास्ति तस्मिन्
भेदः पदे कश्चन वास्तवो यत् ।
आत्माऽद्वितीयः परिपूर्ण अेकः
स्थानं स्वयं स्वस्य हि सन् स अेकः ॥ ४२ ॥

Quote - Upanishad

स्वे मलिम्नि प्रतिष्ठितः । अथवा न मलिम्नि ॥

द्वैतं समस्तं षलु नीतमन्तं
बुद्धेन तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।
अद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेने-
त्यद्वैतिनं तेन तमेव विधात् ॥ ४३ ॥

अनात्मनि स्वात्मतया प्रतीत्या
प्रतीयते द्वैतमिदं हि सद्भत् ।
अेवंविधाज्ञानविमुक्तभाव-
मद्वैतनिष्ठां निगदन्ति बुद्धाः ॥ ४४ ॥

अद्वैतमेवं न मतं यथाऽन्य-
न्नास्ति प्रथारो मनसो हि तत्र ।
अद्वैतमुक्तं निजसत्यभावे
निष्ठैव चिन्तारहिताऽस्तलोकः ॥ ४५ ॥

शास्त्रोदितार्थाधिगमेन यस्तु
 बुद्ध्वाऽद्भ्यत्वं मतवद्भियैव ।
 तुष्यत्यनेनैव विनाऽनुभूतिं
 नाद्वैतनिष्ठाऽधिगताऽस्ति तेन ॥ ४६ ॥

न तेन दृश्यं प्रविलापितं छि
 स्वचित्स्वरूपे परमार्थसत्ये ।
 शास्त्रार्थबोधात् समवैति यः स्व
 न तस्य देहात्ममतिर्विनष्टा ॥ ४७ ॥

पश्चाद्विडेभ्योऽप्यविशेष एव
 तस्योच्यते शङ्करदेशिकेन ।
 पशुत्वमेतद् गदितं छि बुद्धै-
 र्वपुर्मितं यत् स्वमवैति जन्तुः ॥ ४८ ॥

न व्येत्यतः शास्त्रविदो नरस्य
 जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीतिः ।
 तथा प्रतीत्या सततं विमूढः
 परिभ्रमत्येव भवे यथाऽन्ये ॥ ४९ ॥

वाग्यन्त्रतुल्योऽयमुदीर्यते य
 बुद्ध्वाऽपि शास्त्रार्थमशान्तयेताः ।
 अपरिउतादध्यवरोऽयमुक्तो
 मदाद्विदोषैः परिभ्रूतभावः ॥ ५० ॥

बोधं परोक्षं तमिमं वदन्ति
 परोक्ष आत्मा तु न कर्त्तव्यत् स्यात् ।
 नित्यापरोक्षस्य परोक्षबोधो
 बोधो यथार्थो भविता कथं नु ॥ ५१ ॥

देहोऽलमस्मीत्यनुभूतिरूपो
 भवत्यबोधः जलु बन्धुः ।
 बोधोऽलमस्मीति विनाऽनुभूतिं
 कथं प्रजेन्नाशमबोध एषः ॥ ५२ ॥

धिया धृतोऽयं छि परोक्षबोधो

न धीप्रयारोऽस्ति तु सत्स्वरूपे ।

द्वैत्यं यथा पुण्यजनं वदन्ति

वदन्त्यबोधं बत बोधनाम्ना ॥ ५३ ॥

यदाऽऽर्कतमो मृगतृष्णिकायां

स्नात्वा नरस्तापविमुक्तिमेति ।

अन्नं पचेच्चित्रगताग्निना वा

परोक्षबोधेन तदाऽस्तु मुक्तिः ॥ ५४ ॥

तत्स्वानुभूत्या रहितोऽद्रयत्वं

वाया वदन् द्वैतिसमानं येव ।

न गच्छतो वाङ्मनसे हि तुर्यं

तत्र स्थितस्यास्ति मतं न किञ्चित् ॥ ५५ ॥

अद्वैतिनः स्वान् गणयन्त आहु-

र्जगन्मृषा दृग्भयं जडं य ।

अतोऽन्यथैवेत्यपरे वदन्ति

इले तु सर्वेऽपि समा भवन्ति ॥ ५६ ॥

विश्वं परो ज्ञुव षति त्रिरुपं

विभाति सत्यं परमेकमेव ।

ज्ञानं भवेनैव तु वाद ओष

ज्ञानं त्वलङ्कारविनाशं येव ॥ ५७ ॥

निजस्वरूपानुभवे विनेच्छां

मताश्लेषा प्रवदन्ति वादान् ।

अस्तीति नास्तीत्यपि रुष्यरुषी-

त्येकं द्विधा नोभयथेत्यनन्तान् ॥ ५८ ॥

भवत्यनन्ताः भलु तर्कवादाः

क्वचित्प्रतिष्ठां न हि याति तर्कः ।

अलौकिकोऽसौ भलु तुर्यनिष्ठा

ज्ञेया कथं तर्कधिया भवेत् सा ॥ ५९ ॥

मतं न किञ्चिद्विद्वेषोऽस्ति यस्मात्

सज्जेत वादेषु कदाऽपि नासौ ।

सर्वं मतं सम्मतमेव तस्य

मतिं न कस्याप्युत यालयेत् सः ॥ ६० ॥

द्वेषं विनाऽन्येषु मतेषु तस्मा-

द्विडाय वादानपि शान्तयेताः ।

यतेत साधुः स्वमतोक्तरीत्या

भोक्षेच्छया साधनतत्परः सन् ॥ ६१ ॥

द्वैताद्भयत्वे भवतो मते द्वे

सत्यं च मिथ्या वदतां प्रपञ्चम् ।

वादावुभौ यापि विडाय शक्यो

लब्धुं स्वरूपानुभवो मुमुक्षोः ॥ ६२ ॥

अदुःखमिश्रं सुषमन्तलीनं

वाञ्छन्ति सर्वे भलु जन्तवोऽपि ।

सुषुप्तं स्वभावो हि समस्तजन्तो-

स्तादृक्सुषुप्तं क्वेति हि चिन्तनीयम् ॥ ६३ ॥

कस्मिन् पदे तत् सुषुप्तस्त्यनन्तं

लभ्यं च तत् केन च साधनेन ।

द्रयं तदेतद् भगवान् मुमुक्षो-

रत्यन्तवैराग्यवतो भ्रवीति ॥ ६४ ॥

प्रिया सुषुप्तिर्हि समस्तजन्तोः

प्रियत्वहेतुः सुषुप्तपताऽस्याः ।

सुषुप्ताय तस्यां विषया न सन्ति

किं मूलकं स्यान्न सुषुप्तं सुषुप्तेः ॥ ६५ ॥

सुषुप्तिर्तुर्ये भवतः समाने

द्रयोर्मनो नास्ति हि नापि विश्वम् ।

आत्मा द्रयोरस्ति तु नित्यसत्यः

स एव मूलं ज्युभवो सुषुप्तस्य ॥ ६६ ॥

अनित्यमल्पं च सुषुप्तं सुषुप्तौ

मनोऽस्ति तस्यां भलु बीजभावे ।

तुर्ये प्रपूर्णा सुषुप्तस्त्यनन्त-

मानन्दसंज्ञं श्रुतिषु प्रसिद्धम् ॥ ६७ ॥

तस्यैव मात्रां भलु श्रुवलोके

लब्ध्वा रमन्तेऽभिलजन्तवोऽपि ।

न स्याददीदं तु सुप्रस्य मूलं

लोके क्षणार्धं भत को नु श्रुवेत् ॥ ६८ ॥

प्रेष्ठः समस्तस्य ततस्तुरीये

विराजमानः सुप्ररूपकः स्वः ।

प्रेष्ठा य तस्मादभिलस्य जन्तो-

र्निष्ठा तुरीयैव न काचिदन्या ॥ ६९ ॥

तुर्यं पदं नित्यसुप्रस्य धामे-

त्येवं प्रबुद्धाद्विदितेऽथ साधोः ।

छतो विरक्तस्य तुरीयलिप्सो-

र्जगद्विद्यारेण क्लं किमस्ति ॥ ७० ॥

सन् वाऽन्यथा वा भवतु प्रपञ्चो

लब्धव्यमत्रास्ति किमस्य साधोः ।

सत् तुर्यमद्वैतमुतान्यथा वा-

ऽप्यास्तां तदेवेप्सितमस्य नान्यत् ॥ ७१ ॥

किमद्वयं सत् किमुनेति बोधुं

शक्ये हि तुर्ये स्थितिमेत्य सत्ये ।

शक्नोति कस्तत्त्वमदो निबोधुं

ब्राम्यन्नवस्थान्रितये विमुग्धः ॥ ७२ ॥

क्षेपो हि लोभ्रां निकरस्य युक्तः

क्षुरापनीतस्य विना परीक्षाम् ।

तुच्छस्य तद्भ्रजगतोऽस्य दानं

यर्था विना युज्यत एव साधोः ॥ ७३ ॥

उयं प्रपञ्चं स विहाय तूर्ण-

मन्तर्मुभत्वेन यतेत सिद्ध्यै ।

अन्तर्मुभत्वेन हि साधनं स्याद्

विश्वं तदर्थं ननु उयमेव ॥ ७४ ॥

परं तु वैराग्यभलेन डीना

जगत् स्वतः सत्यमिति प्रतीत्या ।

न साधतेऽन्तर्भुजतां भजन्ते
तेषामपेक्ष्यो हि विचार अेषः ॥ ७५ ॥

अते विचारेण गुडुक्तरीत्या
जगत्र सत्यं स्वत एत्यवेत्य ।
तथैव बुद्ध्याऽप्यनुसन्धाना
अन्तर्भुजत्वं शनडैर्भजेयुः ॥ ७६ ॥

या लौडिकेनानुभवेन यथा
स्वबुद्धिशक्त्याऽपि वृथैव सा स्यात् ।
बुद्धं श्रयित्वैव गुरुं तु कुर्यात्
तद्विचरीत्यैव जगद्विचारम् ॥ ७७ ॥

अज्ञानमूलोऽनुभवो हि सर्वः
सांसारिकः स्वप्नसमोऽज्ञापुंसाम् ।
मृषैव सर्वोऽयमतो मुमुक्षो-
र्न हि प्रमाणं सदसद्विवेके ॥ ७८ ॥

बुद्धानुभूतिर्हि परं प्रमाणं
साधोस्तुरीयस्य पदस्य लिप्सोः ।
स अेव तत्त्वं जगतोऽध्यवैति
भोधात् तुरीयस्य सतः परस्य ॥ ७९ ॥

निजानुभूतिं य वदन् स बुद्धः
सन्दर्शाधिष्यत्यमलाश्च युक्तीः ।
प्रश्नाननन्तांस्तु बुधो न कुर्यात्
साधोर्न शङ्कास्पदमाप्तवाक्यम् ॥ ८० ॥

Quote - BhagavadGita
संशयात्मा विनश्यति

न संशयानां भविता विरामो
यावन्न तुर्ये स्थितिमेति भोधात् ।
अन्तोऽस्ति तत्रैव हि संशयाना-
मात्यन्तिकः संशयितुर्विनाशात् ॥ ८१ ॥

Quote - Upanishad

भिद्यते लुप्तयन्त्रिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

तर्कोऽप्रतिष्ठो हि ततो मुमुक्षुः
सधोऽन्ततस्तर्कमतिं विधाय ।
श्रद्धां समालम्ब्य गुरोर्वचस्सु
तद्दिष्टमार्गोऽयतेत सिद्ध्यै ॥ ८२ ॥

उद्वेति शङ्का यद्वि कस्य सेति
पृथग् स्वतत्त्वस्य गवेषणेन ।
लभेत निष्ठां यद्वि तुर्यभावे
शङ्का य तद्गानुभयं य नश्येत् ॥ ८३ ॥

भुद्धो गुरुर्विज्ञि जगन्मृषात्वं
सत्तेतुक्तं स्वानुभवानुभुपम् ।
सत्योपदेशं तमिमं मुमुक्षुः
सख्यध्रुयाऽऽलम्ब्य यतेत सिद्ध्यै ॥ ८४ ॥

शुभेश्वरौ विश्वमिति त्रिरुपं
जगत् समस्तं य तुरीयसत्ये ।
अध्यस्तमेवात्मनि मानसेने-
त्यज्ञानकार्यं भत सर्वमेतत् ॥ ८५ ॥

सत्येवमज्ञानमिदं यदा तु
स्वज्ञानभास भजते विनाशम् ।
कार्यं तदीयं य सत्तैव नश्येत्
तमो यथाऽर्कप्रभया प्रभाते ॥ ८६ ॥

भातीदमज्ञानतमोविलासे
न भाति सुज्ञानमहाप्रकाशे ।
सख्येद्विदं भाति कुतो न तुर्ये
सत्यात्मनश्चित्प्रभया प्रदीप्ते ॥ ८७ ॥

शिष्येत यत् स्वानुभवे तुरीये
सत्यं तदेवान्यदसत्यमेव ।
सत्यत्वमिथ्यात्वविभाग ओष
भुद्धोपदेशैर्भवति स्फुटो नः ॥ ८८ ॥

यतोऽज्ञातायामनुभूयमानं
 तस्मादसद् द्वैतमिदं निरुक्तम् ।
 अज्ञाननाशादनुभूयमाना
 सत्या भवत्यद्रथताऽऽत्मनस्तु ॥ ८९ ॥

पदे परस्मिन् भुवने विनष्टे
 यस्थिन्मयः स्वो लसति स्वभासा ।
 शान्तः स अवाद्भय अेककः स-
 त्रित्यस्मदायार्थनिरूपितार्थः ॥ ९० ॥

स्वप्नः प्रबोधे निधनं प्रयाती-
 त्यतो हि मिथ्येत्यवगम्यतेऽसौ ।
 जाग्रत्प्रपञ्चोऽपि तथाऽऽत्मभावे
 विनश्यतीत्यस्य मृषात्वसिद्धिः ॥ ९१ ॥

पराङ्मुखास्तुर्यपदस्य लाभाद्
 वादांस्तु मुग्धाः प्रवदन्त्यनन्तान् ।
 तज्जन्यशङ्काः शमयन्ति बुद्ध्या
 मुढ्येद्यथा तैर्न मुमुक्षुलोकः ॥ ९२ ॥

आत्मा शरीरं स्वयमेव येषां
 सोऽयं शरीरी भविता य येषाम् ।
 नोक्तं हि तान् प्रत्यनृतत्वमस्य
 तेषां भवेद्विश्वमिदं सदेव ॥ ९३ ॥

शुभेन्द्रौ विश्वमिति त्रयस्य
 मिथ्यात्वमुक्तं ह्यविभक्तमेव ।
 त्रिष्वेककं सत्यमवैति यस्तु
 द्वयं तदन्यथ्य सदेव तस्मै ॥ ९४ ॥

मुमुक्षुपुंसामुपदिश्यते तु
 समानमेव त्रितयं मृषेति ।
 ग्राह्यं तथैवेह यथोपदिष्टं
 विमुक्तिमिच्छद्भिरबोधनाशात् ॥ ९५ ॥

ग्राह्यः समग्रोऽप्युपदेश ओष
 त्याज्योऽथवा बुद्धिमता समग्रम् ।

कः कुक्कुटीं कल्पयितुं समर्थः

पाकाय यार्धं प्रसवाय यार्धम् ॥ ९६ ॥

कुतो नु विश्वं सद्दिति प्रतीत-

मितीदमादौ परिशीलनीयम् ।

प्रपञ्चसत्ताप्रतिपादनस्य

भारोऽस्ति तद्भक्तुश्चिरस्थ एव ॥ ९७ ॥

यद्भीक्ष्यते विश्वमतोऽज्ञलोकः

सद्येव विश्वं मनुते हि सर्वः ।

नैतत् प्रमाणं व्यभियारदोषा-

न्मरीचिकारज्जुभुज्जगमादौ ॥ ९८ ॥

यथा प्रतीतं भुवनं सद्येव-

त्येतन्न सिद्धं भवतीक्षाणेन ।

किमप्यधिष्ठानसदस्ति यस्मि-

न्निदं विभातीत्यनुमेयमत्र ॥ ९९ ॥

यद्यद्यथा भाति न तत् तथेति

वैज्ञानिकैरेव निरूपितं हि ।

द्रव्यं सुनीरन्ध्रमिव प्रतीतं

याकाशकल्पं गदितं यतस्तैः ॥ १०० ॥

जानात्यधिष्ठानसदस्य यस्तु

तुरीयभावे समुपेत्य निष्ठाम् ।

भुङ्क्षुः स एव प्रभवेद्धि वक्तुं

किमस्य तत्त्वं भवतीति नान्यः ॥ १०१ ॥

अहिर्भुप्तत्वे सति को नु विधाद्

यथावदात्मानमुत प्रपञ्चम् ।

अन्तर्भुप्तत्वेन तु बोधदृष्ट्या

जानाति तत्त्वं ह्युभयोश्च भुङ्क्षुः ॥ १०२ ॥

कथं नु मां ज्ञास्यसि तत्त्वतस्त्वं

ज्ञातुं स्वमात्मानमुतासमर्थः ।

एत्यज्ञमर्त्यं उसति प्रपञ्च

एत्येवमूये भगवान् गुरुर्नः ॥ १०३ ॥

आविद्यकत्वाज्जगदीक्ष्णस्य
 वादं निराधारमिमं प्रदर्शय ।
 जगन्मृषात्वं प्रकटीकरोति
 स्फुटं गुरुर्नो भगवान् प्रबुद्धः ॥ १०४ ॥
 शरीरमेवात्मतयाऽवगम्य
 तत् सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।
 प्रत्येति सत्यं सकलं हि रूपं
 सर्वोऽपि जन्तुः परिदृश्यमानम् ॥ १०५ ॥
 उपाणि सर्वाणि मृषैव तस्मा-
 न्न तानि सत्यानि हि बुद्धपुंसः ।
 यदस्ति सत्यं तदुपमेव
 न रूपि किञ्चित् परमार्थदृष्ट्या ॥ १०६ ॥
 दृष्ट्यैकया पश्यति रूपिणं स्वं
 सउपकं विश्वमुताज्ञामर्त्यः ।
 सा दृष्टिरज्ञानमयीति डेतोः
 प्रमाणाडीनैव हि विश्वसत्ता ॥ १०७ ॥
 वपुःप्रपञ्चाविति दृश्यमेकं
 वीक्षाऽप्यवीक्षाऽप्युभयोः सडैव ।
 विनाऽऽत्मनो रूपमिदं शरीरं
 किं न्वीक्षते कश्चन विश्वमेतत् ॥ १०८ ॥
 स्वाप्नं प्रपञ्चं वपुषा विडीनाः
 पश्याम षत्येवमुदीर्यते येत् ।
 तिसृष्ववस्थास्वपि यास्ति देडः
 कदाऽप्यदेडी न भवेद्धि ज्ञवः ॥ १०९ ॥
 देडास्त्रयः सन्ति हि सर्वजन्तोः
 स्थूलोऽपि सूक्ष्मोऽपि य कारणात्मा ।
 मनोमयः सूक्ष्म उदीर्यते या-
 प्युक्तस्त्यविद्यैव य कारणाप्यः ॥ ११० ॥
 उक्तं शरीरत्रितयं यदेतत्

तत् पञ्चकोशात्मकमुच्यते य ।
 मध्यं त्रयं सूक्ष्मशरीरमुक्तं
 कोशोऽन्तिमः कारणद्वेष्ट उक्तः ॥ १११ ॥
 यावन्न बोधात् त्रितयं विनश्येत्
 स्याद् द्वेष्टवानेव हि ज्ञवनामा ।
 तुशीयभावे ष्यशरीरताऽस्ति
 सदैव यस्मिंस्त्रितयं विनश्येत् ॥ ११२ ॥
 स्वाविद्यया कल्पयन्तेऽन्यद्वेष्टं
 स्वप्ने मनोऽन्यद् भुवनं स्वयं हि ।
 स्वाप्नेन द्वेष्टेन सदैव सुप्तः
 स्वाप्नं जगत् पश्यति न त्वरुपः ॥ ११३ ॥
 द्वेष्टं य विश्वं य समीक्षते हि
 नेत्रेण द्वेष्टावयवेन सर्वः ।
 कथं प्रमाणां भवितेयमीक्षा
 विश्वस्य सत्यत्वविचारणोऽस्मिन् ॥ ११४ ॥
 दृक् स्याद्यथा तादृशमेव दृश्यं
 दृगाश्रयोऽयं भ्रुवु दृश्यभावः ।
 दृक् येत् सरुपाऽस्ति तथैव दृश्यं
 दृक् येदरुपाऽस्ति न रुपवीक्षा ॥ ११५ ॥
 भात्यज्ञातायां भ्रुवु सर्वजन्तोः
 प्रपञ्च आत्मा द्वितयं सरुपम् ।
 अज्ञाननाशे द्वयमप्यरुप-
 मनन्त आत्मैव हि दृक् तदानीम् ॥ ११६ ॥
 ज्ञानेक्षया ल्यात्मनि रुपहीने
 यात्येकतां विश्वमिदं सञ्जवम् ।
 द्रष्टाऽपि दृश्यं भवतो न यस्यां
 तां ज्ञानवीक्षां निगदन्ति भुक्त्वाः ॥ ११७ ॥
 त्रिद्वेष आत्मैव हि निष्प्रपञ्च
 ओक्तः पदे स्वे परिशिष्ट आस्ते ।
 जन्मादिषड्भावविकारहीनः

स अवे तस्माद् गदितः स्वतः सन् ॥ ११८ ॥

अनन्तदृङ्नाम निगद्यतेऽसौ

परः स आत्मा पश्चिपूर्णा ओङः ।

न तस्य दृक्त्वं तु यथार्थतोऽस्ति

सत्यात्मनो दृश्यविवर्जितत्वात् ॥ ११९ ॥

अचित्स्वरूपत्वनिवारणाय

कृतो दृगित्यत्र पदप्रयोगः ।

ज्ञानस्वरूपत्वमुताद्रयत्वं

तस्यैव मुक्तो भगवत्तमेन ॥ १२० ॥

अरूपिणः स्वस्य सरूपतां ङि

मत्वेक्षते विश्वमिदं सरूपम् ।

अविद्ययाऽध्यस्तमिदं समस्तं

ध्यात्मन्यरूपे परसत्यनन्ते ॥ १२१ ॥

अनामकेऽरूपिणि चित्स्वरूपे

तस्मिन्नविधापरिकल्पितानि ।

नामानि रूपाणि विभान्ति सद्रूपं

स्वं रूपिणं पश्यत अवे पुंसः ॥ १२२ ॥

आविद्यकत्वं जगदीक्षाणस्य

विस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टम् ।

अवे निरस्ता जगतोऽस्य सत्ता

दिष्टाऽऽत्मनः डेवलताऽपि सत्या ॥ १२३ ॥

स्थिरीकरोत्यर्थमिमं गुरुर्नो

मनोमयत्वं जगतो निरूप्य ।

ततो मृषात्वं मनसोऽलमश्च

मूलाज्ञाताया अपि योपदिश्य ॥ १२४ ॥

शब्दादिका ये विषयास्त अवे

रूपं ङि विश्वस्य न किञ्चिदन्यत् ।

प्रतीतयस्ते मनसो ङि सर्वे

तद्विश्वमेतन्मन अवे नान्यत् ॥ १२५ ॥

यद्यस्ति विश्वं मनसो विभिन्न-
 मभानमेतस्य कुतः सुषुप्तौ ।
 चिद्रूप आत्माऽस्ति हि तत्र सत्यो
 यदीयभासा मनसो मनस्त्वम् ॥ १२६ ॥

Quote - Vivekachudamani
 यद्दि सत्यं भवेद्विश्वं सुषुप्तावुपलभ्यताम् ।
 यत्रोपलभ्यते किञ्चिदतोऽसत् स्वप्नवन्मृषा ॥

यद्य मनश्चेष्टितमस्ति पुंसां
 तदैव विश्वं भवति तेषाम् ।
 मनोमयं विश्वमिदं हि तस्मात्
 स्वप्ने यथा जागस्ति तथैव ॥ १२७ ॥

यथैव जाग्रज्जगदेवमेव
 स्वाप्नं स्वकाले प्रतिभाति सद्भूत् ।
 जाग्रत्प्रपञ्चो व्यवहारयोग्यो
 यद्भूत् तथा स्वाप्न उत स्वकाले ॥ १२८ ॥

स्वाप्नं यथा दृश्यमभिन्नमेव
 चित्ताद् भवेत् स्वप्नदृशो नरस्य ।
 दृश्यं तथा जाग्रति वीक्षकस्य
 चित्ताद् भवेत् सर्वमभिन्नमेव ॥ १२९ ॥

मनोमयत्वे जगतः सुसिद्धे
 सिद्धं मृषात्वं भवतीति भीताः ।
 बहिःस्थितत्वं जगतोऽज्ञामत्यां
 अनेकधा साधयितुं यतन्ते ॥ १३० ॥

जगन्मृषात्वं गदितं तु भुङ्क्तेः
 स्वान्वेषणत् तुर्यपदस्य विप्सोः ।
 नान्यान् प्रतीदं ल्युपदिष्टमस्ति
 ततो वृथैवेह तदीयवादाः ॥ १३१ ॥

स्वाप्नस्य विश्वस्य मृषात्मकत्वं
 स्वप्ने न शक्नोति हि कोऽपि बोद्धुम् ।
 तथैव जाग्रद् भुवनं मृषेति

शङ्कोति बोद्धुं न हि जगरेऽस्मिन् ॥ १३२ ॥

न द्रोषलीनं भवति प्रमाणां

भङ्गिःस्थितत्वे जगतोऽस्य किञ्चित् ।

साध्यं स्वपक्षं भत सिद्धवत्तु

कृत्वैव वादांस्त एभे वदन्ति ॥ १३३ ॥

अन्तर्हि शब्दादिकबोधजन्म

भङ्गिस्तु तत्कारणमस्ति विश्वम् ।

एत्युच्यते चेद् वद सन् कथं स्या-

दन्तर्भङ्गिश्चेति विभाग ओषः ॥ १३४ ॥

लोकैऽनुभूतः सकलो विभागो

दृष्टाश्रयेणैव हि भाति सद्गतम् ।

दृष्टस्य सत्तां प्रति न प्रमाणां

पृथक् किमप्यस्ति समर्पितं तैः ॥ १३५ ॥

अल्पं मनो विश्वमिदं विशालं

स्यादन्तरेतन्मनसः कथं नु ।

एत्येष वादोऽप्युत मुग्धतैव

विशालमुक्तं मन एव बुद्धैः ॥ १३६ ॥

आकाशतश्चापि बृहन्मनो हि

तस्मिन् हि पाटीनि भवन्ति पञ्च ।

चिन्निश्चला ब्रह्म यला मनश्चे-

त्येवं मनो ब्रह्ममयं निरुक्तम् ॥ १३७ ॥

सुप्तौ तवासीत् किमिदं न वेति

शङ्कास्ति चेत् पृथक् नरानसुप्तान् ।

आसीदविच्छिन्नतयैव विश्व-

मित्येव तेषामवगच्छ वाचा ॥ १३८ ॥

एवं स्वपक्षं भत सिद्धवत्तु

कृत्वैव वादोऽयमुदीर्यतेऽङ्गीः ।

अन्तर्भवन्त्येव हि तेऽप्यसुप्ता

नराः प्रपञ्चेऽत्र विचार्यमाणे ॥ १३९ ॥

वीक्षामहे तान् मनुजानसुमान्
 वयं प्रबुध्यैव हि नैव सुमौ ।
 असुमपुंसां न हि सत्यतायाः
 किञ्चित् प्रमाणां पृथगस्ति दत्तम् ॥ १४० ॥

ते याध्यसुमा मनसैव विश्वं
 जानन्ति नो तेन विना कदाऽपि ।
 सर्वस्य तन्मानसमेव विश्वं
 स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्भूत् ॥ १४१ ॥

भात्येकद्वयं हि जगद् बद्धना-
 मित्युच्यते यास्य बहिःस्थितत्वम् ।
 नवीक्षकाणां बहुता यथार्थे-
 त्युक्तैष वादो गुरुणा निरस्तः ॥ १४२ ॥

अनेकतैषा मनसा कृतैव
 स्वप्ने यथा जागरितेऽप्यबोधात् ।
 नानेकता भाति हि वीक्षकानां
 सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ॥ १४३ ॥

मनः प्रपञ्चं सृजति स्वयं हि
 स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
 स्वसृष्टमेवेति मनो न वेत्ति
 स्वप्ने यथा जागरितेऽपि तद्भूत् ॥ १४४ ॥

यथेप्सितं स्रष्टुमशक्तमेव
 मनोऽवशं सत् सृजति प्रपञ्चम् ।
 अतो हि विश्वं सदिति प्रतीत्या
 भ्रान्तं भृशं संसरति स्वयं य ॥ १४५ ॥

मनोरथे नाटकवीक्षणे य
 तथा कथासंश्रवणेऽपि चित्तम् ।
 प्रत्येति सत्यं सकलं स्वसृष्ट-
 मेष स्वभावो मनसो हि नित्यः ॥ १४६ ॥

दृष्टेर्न सृष्टिः पृथगस्ति काचिद्
 दृष्टिश्च सृष्टिर्द्रव्यमेकमेव ।

दृष्टेर्विरामो निधनं हि नान्य-

न्नश्येद्धि विश्वं निजतत्त्वबोधात् ॥ १४७ ॥

सिद्धे प्रपञ्चस्य मनोभयत्वे

सख्येन्मनः सन् भविता प्रपञ्चः ।

असन् प्रपञ्चोऽपि मनस्त्वसख्येत्

ततो विचार्या मनसोऽथ सत्ता ॥ १४८ ॥

कैर्लक्षाणैः स्यात् सदसद्विवेक

छत्यत्र पूर्वं परिशीलनीयम् ।

सल्लक्षाणं लौकिकसम्मतं यत्

तत्र प्रमाणं भवु सद्भिचारैः ॥ १४९ ॥

डीरो यथा शात्मलिभूरुडस्य

लुब्धः इले वञ्चित एव याति ।

एवं स्वयं वञ्चयतः स्वमेव

मतं प्रमाणं भविता कथं नु ॥ १५० ॥

धीरिन्द्रियाण्यभ्युत मानसं य

भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ।

अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि

नैवोपकुर्वन्ति विचारणोऽस्मिन् ॥ १५१ ॥

सल्लक्षाणं लौकिकसम्मतं यत्

तदेतदाविद्यकमित्यसाधु ।

साधोः प्रमाणं गदितो हि बुद्धैः

सत्यत्वमिथ्यत्वविभाग एव ॥ १५२ ॥

भासा स्वया यद्विलसत्यजस्रं

विना विकारं य लयोदयाभ्याम् ।

तदेव सत्यं हि ततोऽन्यथा तु

सर्वं भृषैवेति वदन्ति बुद्धाः ॥ १५३ ॥

कदाऽप्यसत्यस्य भवेन्न सत्ता

भवेदसत्ता न सतः कदाऽपि ।

छत्येवमूये सदसद्विवेकं

गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं हि ॥ १५४ ॥

आधन्तयोर्भावविवर्जितं यन्-
 मध्येऽपि तद् भावविहीनमेव ।
 यद्देशकालप्रमितं विभाति
 तत्सत्यताधीर्भत मुग्धतैव ॥ १५५ ॥
 सत्योपमानं गदितं सुवर्णं
 मिथ्योपमानानि विभूषणानि ।
 सत्यं सुवर्णं रुचकान्यपेक्ष्य
 विनश्चरत्वाद्गुणकानि मिथ्या ॥ १५६ ॥
 सुवर्णमासन् रुचकानि पूर्वं
 तदेव मध्येऽपि तदेव यान्ते ।
 असन्ति सत्ये विलसन्ति सद्भूतं
 स्वर्णं यथा सन्ति विभूषणानि ॥ १५७ ॥
 शीत्याऽनया विश्वमिदं मनश्च
 द्वयं य मिथ्यैव परीक्षमाणो ।
 धृत्येवमर्थो भगवत्तमेन
 दृष्टो यथा तत्कम उच्यतेऽत्र ॥ १५८ ॥
 भास्यं जगद् भासकमस्य येतो
 लयोद्यौ द्वे भजतः सडैव ।
 न भात्यविच्छिन्नतया द्वयं ये-
 त्यतो द्वयं यापि मृषेति विद्यात् ॥ १५९ ॥
 भवेत् तु यद्यद् विरलप्रकाशं
 तत्तज्जडत्वेन परप्रकाश्यम् ।
 जडस्य सर्वस्य च भासकं यत्
 स्वयम्भ्रमं तद्धि चितिस्वभावम् ॥ १६० ॥
 स्वतत्त्वबोधादुमादिनाशे
 यच्छिष्यते शान्तपदे परस्मिन् ।
 सत्यं तदन्यन्निमित्तं मृषेति
 जानीमडेऽस्मद् गुरुदेववाग्भिः ॥ १६१ ॥
 मनोऽपि मिथ्या यद्वि शून्यतैव

प्राप्ता सुषुप्तौ न हि किञ्चिदस्ति ।
ये वाद्यमेवं समुदाहरन्ति
स्वानेव तेऽज्ञा बत विस्मरन्ति ॥ १६२ ॥

शून्यत्वमेतद्विदितं कथं नु
नैवास्य साक्षी यद्विदस्ति ।
निस्साक्षिका नैव हि शून्यतेय-
मतो न शून्यत्वमिदं यथार्थम् ॥ १६३ ॥

शून्यत्ववाद्यो भगवत्तमेन
निस्संशयं ज्यस्ति निरस्त अेवम् ।
नास्माकमत्रास्ति हि काऽपि शङ्का
तुर्येऽस्ति शिष्टः भवु सत्य आत्मा ॥ १६४ ॥

आत्मा स्वयञ्जयोतिरहंस्वरूपो
भाति स्वभासा हृदि सर्वजन्तोः ।
सर्वोऽप्यतः स्वं समवैति सन्तं
नास्मीति को न्वस्ति वदन्नृलोके ॥ १६५ ॥

मन्ये ततोऽस्मीत्यनुमीयते तु
वृत्त्या धियः कैश्चन नैजसत्ता ।
अमी गजं यान्तमुपेक्ष्य मन्दाः
पदानि वीक्ष्य प्रतियन्ति पश्चात् ॥ १६६ ॥

सर्वानुभूताऽस्ति हि नैजसत्ता
सुषुप्तिभावे मनसा विहीने ।
सुभं मया सुममिति भ्रुवाणः
सुभस्मृतिं य प्रकटीकरोति ॥ १६७ ॥

अन्यानुभूतस्मरणं कुतः स्यात्
स्वेनानुभूतं हि सुभं सुषुप्तेः ।
अन्योऽहमन्यः पुरुषः सुषुप्तेः
पूर्वं य आसीदिति को नु वञ्जित् ॥ १६८ ॥

लयोद्ययाभ्यां रक्षिते हि तस्मिन्
मनः सविश्वं लयमेति सुप्तौ ।
उदेति तस्माच्च पुनः प्रबोधे

शून्यत्ववाद्योऽयमतो मृषैव ॥ १६८ ॥

आधारसद्द्रस्तु विना कथं नु

विश्वं मनश्चेत्युभयं य भायात् ।

रञ्जुं विना कोन्विड वीक्षतेऽडिं

शुक्तिं विना पश्यति को नु रौप्यम् ॥ १७० ॥

अस्तित्वमाने भुवनस्य यश्च-

दस्त्येव सत् किञ्चन चित्स्वरूपम् ।

नो येत् कथं धीरुदियान्मृषेद-

मस्तीति भातीत्यपि लौकिकानाम् ॥ १७१ ॥

तद्भास्यमेव द्वितयं य यस्मात्

स्वयम्भ्रभं तच्चित्तिरूपमेव ।

नात्मस्वरूपात् पृथगस्ति सत्यं

स्वयम्भ्रभं किञ्चन कुत्रचिद्वा ॥ १७२ ॥

बोधोदये स्वात्मनि भासमाने

नार्केन्दुनक्षत्रगणा विभान्ति ।

तस्यैव भासा भलु भान्ति तानि

अडिर्भुभस्याज्ञानस्य लोके ॥ १७३ ॥

चिता यथा भाति जगत् समस्तं

भासाऽपि यस्या मनसो मनस्त्वम् ।

सैवात्मरूपं भवतीति उेतो-

रात्मास्तितायां न डि काऽपि शङ्का ॥ १७४ ॥

अस्मीति बोधं न रुणद्ध्यविद्या

बोधोऽडमस्मीति तु बोधमेव ।

स्वं वेत्ति सन्तं भलु सर्व एव

विडाय वैज्ञानिकवाद्यमुग्धान् ॥ १७५ ॥

नित्योऽव्ययः सन्ततमानकः स्वः

सर्वास्ववस्थास्वपि सत्य आस्ते ।

तस्मिन्नधिष्ठानसति व्यशेष-

मारोपितं विश्वमिदं विभाति ॥ १७६ ॥

पूर्णास्य तस्यैव विधात्मकस्य
 सत्यस्य सत्तामुपशुष्य सद्भत् ।
 समानसं विश्वमिदं विभाति
 स्वाविद्यया मोहितमानसानाम् ॥ १७७ ॥

ब्रह्मैकं सत् सकलस्य जन्तोः
 स्वयं सदैवाहमहन्तयाऽन्तः ।
 भात्यात्मरूपेण नि नान्य आत्मे-
 त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ १७८ ॥

चैतन्यमस्मीति मदीयरूप-
 मिति श्रुता मोससनामकेन ।
 या देववाणी प्रथिताऽस्ति तस्या
 भावोऽयमेवेत्यपि सोऽयमूये ॥ १७९ ॥

विज्ञाय सत्यात्मतया तमेव
 ब्रह्मात्मकं तुर्यपदे लसन्तम् ।
 लब्ध्वेव कामानभिलान् सदैव
 सदैव तृप्ता हि लसन्ति बुद्ध्या ॥ १८० ॥

सैषा विशुद्धा चित्तिरात्मरूपा
 स्वाज्ञस्य विश्वाकृतिका हि भाति ।
 सत्यात्मनीत्यं विपरीतबुद्धि-
 र्निजस्वरूपानवबोधमूला ॥ १८१ ॥

आविद्यकं विश्वमिदं सदैव
 समावृणोत्येव हि तत्स्वरूपम् ।
 धीरिन्द्रियाण्यप्युत मानसं य
 भवन्त्यविद्यापरिचारकाणि ॥ १८२ ॥

अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि
 प्रत्यक्षमैतिल्यमुतानुमानम् ।
 प्रतारणायैव भवन्ति जन्तो-
 नैवोपकुर्वन्ति हि बोधलब्धयै ॥ १८३ ॥

अतः किमाश्चर्यमिदं यदज्ञा
 भत्वा स्वतः सत्यमिमं प्रपञ्चम् ।

संसारिणं च प्रतियन्ति पूर्णं

शिवं सदात्मानमसङ्गमेकम् ॥ १८४ ॥

निरुक्तमेवं जगतो मृषात्वं

नैकोपमानेन सुबोधमस्ति ।

अतः स्फुटीकर्तुमिदं मुमुक्षो-

स्तिस्त्रो गुरुर्वक्त्युपमाः कृमेण ॥ १८५ ॥

भ्रमः प्रपञ्चस्य सदात्मरूपे

रज्ज्वां यथाऽडेरिति दर्शितेऽर्थे ।

उक्तोपमाया विषमत्वबुद्ध्या

शिष्यस्य शङ्का समुद्येति काचित् ॥ १८६ ॥

सर्पभ्रमः शाम्यति रज्जुबोधा-

न्नैवं जगद् भ्रान्तिरपैति साधोः ।

श्रुत्याऽपि युक्त्या विदितेऽपि तत्त्वे

पूर्वं यथा दृश्यत एव विश्वम् ॥ १८७ ॥

जगद्भ्रमो नैति परोक्षबोधा-

न्निरास्पद्यं भलु तेन शङ्का ।

तथाऽपि सन्देहनिवारणाय

गुरुर्द्वितीयामुपमां ब्रवीति ॥ १८८ ॥

भूयोऽपि वीक्षा मृगतृष्णिकाया

अस्त्येव तत्त्वे विदितेऽपि तस्याः ।

एवं निरस्तेऽपि च संशयेऽस्मि-

न्मुद्येति भूयोऽपि च संशयोऽत्र ॥ १८९ ॥

कार्योपयोगीनि हि जागतानि

वस्तूनि नैवं तु मरीचिकाभ्रमः ।

अत्रोच्यते स्वप्नसमीक्षितानि

कार्योपयोगीनि तथाऽपि मिथ्या ॥ १९० ॥

कार्योपयोगीन्यपि तद्भेदेव

मिथ्यैव वस्तून्पि जागतानि ।

स्वप्नो ऽयं जागरिताभिधानः

स्वाङ्गाननिद्रावशगस्य जन्तोः ॥ १९१ ॥

निद्रेयमज्ञानमयी न यावद्

व्यपैति साधोरपरोक्षबोधात् ।

स्वप्नोऽनुवर्तते हि जगाराभ्यो

यस्मिञ्जगत्सत्यवदेव भाति ॥ १८२ ॥

ज्ञेयं हि सत्यत्वमबाधितत्वं

बाध्यत्वमेवात्र मृषात्वविद्गम् ।

आत्मैव सन्नित्यमबाधितत्वा-

न्मृषा जगद् बाध्यतयाऽऽत्मबोधे ॥ १८३ ॥

आत्मन्यधिष्ठानसति उ्यशेष-

मारोपितं विश्वमिदं विभाति ।

अतो न विश्वं नरशृङ्गतुल्यं

सत्यं स्वतो नेत्युपदिश्यते तु ॥ १८४ ॥

भेदैरनन्तैः प्रविभक्तमेव

प्रतीयते विश्वमिदं हि सर्वम् ।

भेदा षमे यापि भवन्ति मिथ्ये-

त्यर्थं गुरुर्नो विशदीकरोति ॥ १८५ ॥

भेदं यं जुवेश्चरयोस्तथाऽन्यान्

प्रत्येति भेदान् मन एव सर्वान् ।

भेदप्रतीतिर्मनसो हि धर्मो

भावेऽमनस्के न हि सन्ति भेदाः ॥ १८६ ॥

मनः प्रतीत्यामकमेव तस्मा-

दज्ञानुभूतं बत भेदजातम् ।

सर्वप्रतीतेर्मनसस्तु मूलं

भवत्यनात्मात्मभिदाप्रतीतिः ॥ १८७ ॥

सौषा शरीरोऽलमिति प्रतीतिः

संसारवृक्षस्य निदानभूता ।

प्रतीतिरेषा गदितज्ञातैवे-

त्याविद्यका एव समस्तभेदाः ॥ १८८ ॥

जुवाभिधानं मन एव भेदा-

नविद्यया कल्पयतीक्षते च ।
सुषुप्तिभावेऽपि तुरीयभावे
शुभेभ्यश्चाद्या न हि सन्ति भेदाः ॥ १९९ ॥

द्वन्द्वानि सर्वाण्यपि य त्रिपुट्यो
भवन्त्यसत्यान्यत एव हेतोः ।
सत्यात्मभावे न हि सन्ति तानि
न बाध्यते तुर्यपदस्थ भेदैः ॥ २०० ॥

अन्तर्बहिर्जन्ममृती समष्टि-
र्यष्टिर्जगत्सृष्टिलयौ तमो भाः ।
आत्माऽप्यनात्माऽप्युत अन्धमुक्ती
ज्ञाताज्ञाते शुभे उतेभ्यश्च ॥ २०१ ॥

स्वेच्छा य दैवं य सुभं य दुःखं
दोषा गुणाश्चाप्युत पुण्यपापे ।
ध्यायद्युक्तुं निदानकत्वात्
स्वप्नोपमं वक्ति गुरुः समस्तम् ॥ २०२ ॥

ज्ञाताऽपि तज्ज्ञेयमनात्मसङ्घं
ज्ञानं तथा वैषयिकं तदीयम् ।
समस्तमेवं त्रिपुटिप्रकारं
याविद्यकं स्वप्नसमं निरुक्तम् ॥ २०३ ॥

आत्मन्यविद्यापरिकल्पितौ द्वौ
शुभेभ्यश्चाप्यौ भवतो न भिन्नौ ।
उपाधिसम्बन्धधिया भिद्येयं
प्रतीयते सत्यवदज्ञतायाम् ॥ २०४ ॥

ईशस्य माया गदिताऽस्त्युपाधि-
र्ज्वस्य तूपाधिरभोध एव ।
मायाऽस्त्यधीना परमस्य तस्य
शुभस्त्वविद्यापरतन्त्र एव ॥ २०५ ॥

मायाऽप्यविद्या गदिते तु शास्त्रे
शुभेभ्योर्भेदनिर्मुखाय ।
मित्यैव भेदोऽयमभोधमूल-

स्तथाऽपि सत्यो व्यवहारदृष्ट्या ॥ २०६ ॥

द्वैतं भवेत् सत्यवदेव तावद्

यावन्न श्रुत्वमपैति बोधात् ।

अतो भवेत् सत्यवदेव पुंसां

भेदो ज्ययं यद्भेदोऽन्यभेदाः ॥ २०७ ॥

विश्वं परो श्रुव षति त्रयस्य

मृषात्वमुक्तं ज्यविभक्तमेव ।

न कुक्कुटी कल्पयितुं ङि शक्या

पाकाय यार्धं प्रसवाय यार्धम् ॥ २०८ ॥

स्वं देहिनं याप्युत श्रुवभूतं

यो मन्यतेऽज्ञातनिजस्वरूपः ।

आत्मैव तस्मै भजतीशभावं

तमेव भक्त्या स भजेद्विमुक्त्यै ॥ २०९ ॥

सत्यां विदित्वाऽद्वयतां धियैव

लब्धुं स्वरूपानुभवं त्वशक्तः ।

कुर्यात् प्रयत्नं भवभन्धमुक्त्यै

भक्त्या परस्मिन्नपि य प्रपत्त्या ॥ २१० ॥

धीरस्य पुंसो निजमार्गाणं य

भीरोः प्रपत्तिः पुरुषे परस्मिन् ।

द्वावेव मार्गौ गदितौ मुमुक्षो-

रन्तर्भवन्त्यत्र समस्तमार्गाः ॥ २११ ॥

अन्वेषयाडङ्कृतिमूलमन्त-

र्नाशाय तामर्पय वा परस्मै ।

मार्गो द्विधैवं भगवत्तमेन

मुमुक्षुपुंसां रमणेन दृष्टः ॥ २१२ ॥

अद्वैतिनं स्वं गणयन्नधीरो

भक्तिं परस्मिन्नवरां य मत्वा ।

वृथैव श्रुत्वत्यभजन् य ईशं

मुग्धः स मर्त्यो मलिनन्तरङ्गः ॥ २१३ ॥

कूपे यथा रञ्जुनिभद्गुम्भो
 भक्तो भवेऽस्मिन् भविता तथैव ।
 रञ्जुं विना कूपनिमग्नकुम्भो
 यथा तथा भक्तिविहीनमर्त्यः ॥ २१४ ॥
 य आसुरीं सम्पदमाश्रयन्ते
 न भक्तिरच्छा भविता हे तेषाम् ।
 दैवीमतः सम्पदमाश्रितः सन्
 भक्तिं परस्मिन् विदधीत साधुः ॥ २१५ ॥
 लोकप्रसिद्धा परमस्य पुंसः
 कृपेति शक्तिर्भवति त्रिभुवा ।
 षशस्वभुवा गुरुभुवापिणी य
 सत्यात्मभुवा य तुरीयभावे ॥ २१६ ॥
 कृपा तु सेयं स्थितिरेव तस्य
 परस्य सत्यात्मतया लुटन्तः ।
 कृपा स्वभुवं हि परस्य तस्य
 कृपां विना नास्ति हि तस्य सत्ता ॥ २१७ ॥
 सदैव जागर्ति कृपा परस्य
 कालो न कोऽप्यस्ति यदा न सा स्यात् ।
 श्रुवत्यलन्ता तु नरस्य याव-
 दपेक्षते सा पुरुषस्य यत्नम् ॥ २१८ ॥
 त्यजेन्न कञ्चित् करुणा परस्य
 सर्वान् नयेत् सा हि विमुक्तिमेव ।
 मुख्यन्त अडे त्वयिरेण भन्या-
 दन्ये तु कालेन यिरेण श्रुवाः ॥ २१९ ॥
 मन्येत भक्तः स्वयमेव भक्त्या
 परं भजामीति न तद्यथार्थम् ।
 धावन्तमङ्गं भवकाननेऽस्मिन्
 परो हि गृह्णात्यनुधाव्य मुग्धम् ॥ २२० ॥
 दयालुरेवं हि पुमान् परोऽसौ
 स्वमेव यद्यच्छति भक्तिभाजम् ।

नाशेऽहमस्तत्कृपया छि साधु-
स्तस्मिन्न भेदेन लभेत निष्ठाम् ॥ २२१ ॥

कान्तायलोऽसौ छि विदुष्य ज्ञवान्
कृत्वाऽयवांस्तानपि भक्षयित्वा ।
स्वस्मिन् पदे नित्यसुषे परस्मिन्
प्रेमणा सदा रक्षति तुर्यभावे ॥ २२२ ॥

यथाऽर्णवोत्थाम्बुद्वृष्टिजता
भूयोऽर्णवं याति नदी स्वयोनिम् ।
भ्रान्त्वा यथा भे सुचिरं य पक्षी
विश्रान्तिमाप्नोत्यवनिं निवृत्य ॥ २२३ ॥

येवं परस्माद्दृष्टितोऽपि ज्ञवो
भ्रान्त्वा भवेऽस्मिन् सुचिरं कदाचित् ।
यथा प्रवृत्तो विनिवृत्य भूयः
सङ्गच्छते तं पुरुषं स्वयोनिम् ॥ २२४ ॥

भक्तिः परस्मिन् द्विविधोऽपदिष्टा
चित्तस्य पुंसः पश्चिपाकभेदात् ।
आदौ तु कीशार्भकरीतिभक्तिः
पश्चाद्यभार्जोरकिशोरभक्तिः ॥ २२५ ॥

अव्यस्य कीशार्भकभक्तिमेव
भवेष्वनेकेषु कथञ्चिदन्ते ।
क्षीणे त्वलङ्कारभवे नितान्तं
भक्तिं बिडालार्भकवत् करोति ॥ २२६ ॥

भार्जोरऽभिभोपमभक्तिरेव
प्रपत्तिरप्यात्मनिवेदनं य ।
सेयं विशुद्धा मनसः प्रसादात्
कालेन बोधेन भवेत् समाना ॥ २२७ ॥

पुंसः परस्मै स्वनिवेदनं तु
पुंसा भवेत् तेन कृतं यथार्थम् ।
जानाति यः स्वं निजमार्गणेने-
त्युक्ताऽस्ति वाणी भगवत्तमेन ॥ २२८ ॥

पृथक्त्वमत्याऽप्यपृथक्त्वमत्याऽ-

ध्वेवं य भक्तिर्गदिता द्विरुपा ।

असंस्कृतानां प्रथमोपदिष्टा

सुसंस्कृतानामितरा प्रशस्ता ॥ २२९ ॥

तमात्मभूतं पृथगेव मत्वा

रूपेऽपि नाम्नाऽपि य तं प्रपूज्य ।

बुद्धिप्रसादात् परमं य धाम

कालेन यात्येव न तत्र शङ्का ॥ २३० ॥

नाम्नाऽपि रूपेण विहीनमीशं

नाम्नाऽपि रूपे भजते नरश्चेत् ।

स नामरूपोद्भवबन्धमुक्तिं

भजेदिति श्रीरमणोपदेशः ॥ २३१ ॥

यामेव निष्ठां लभते मुमुक्षु-

ध्यानादरूपस्य सतः परस्य ।

लभेत तामेव हि दैवसम्प-

द्युक्तः सरूपं तमुपास्य भक्त्या ॥ २३२ ॥

भजेत् तमेकं पुरुषं यथेष्टं

केनापि नाम्ना क्वचनपि रूपे ।

परस्य रूपेषु न तारतम्यं

वीक्षेत धीमान् परिशुद्धयेताः ॥ २३३ ॥

अेकैव मूर्तिर्बिम्बिते त्रिधा सा

सामान्यमेषां प्रथमावस्त्वम् ।

अेवं स्फुटं मूर्तिभिर्दामृषात्व-

मूये कवीन्द्रः किल कालिदासः ॥ २३४ ॥

सर्वोत्तमं रूपममुष्य बुद्धः

स्वस्मान्न यस्तं समवैति भिन्नम् ।

परात्मशक्तेः करुणाभिधाया

रूपं द्वितीयं हि गुरुः प्रबुद्धः ॥ २३५ ॥

अलं स्वयं बुद्ध इति भ्रवीति

गीतासु कृषणो भगवान् स्वयं यत् ।
 षशादभिन्नं गणयेत् प्रभुद्धं
 शास्त्रोदितं तत्त्वममुष्य जानन् ॥ २३६ ॥

अव्यय्येदात्मविदं मुमुक्षु-
 रित्यस्ति वाणी श्रुतिमस्तकेषु ।
 मन्वीत येद् भिन्नमभुं परस्मात्
 सा धीर्मुमुक्षोः प्रतिलन्ति मार्गम् ॥ २३७ ॥

देवं त्वनात्मानमुपासते ये
 ते सामरस्येन भवन्ति जीनाः ।
 यिरेण कालेन मतिप्रसादा-
 दपैति केषाञ्चन दोष शेषः ॥ २३८ ॥

यथा मतं स्वेन परस्य रुपं
 रुपं तदेवेक्षितुमीडतेऽसौ ।
 कदाचिदीक्षेत य रुपमेवं
 वीक्षा त्वनित्येयमतो मृषैव ॥ २३९ ॥

स श्रेय साक्षात् पुरुषः परः सन्
 स्वतः पृथक् तं गणयन्नभोधात् ।
 भक्त्या तदीक्षां यतते य लब्धु-
 मितोऽन्यदाश्चर्यतरं किमस्ति ॥ २४० ॥

रुपेक्षां रुपविवर्जितस्य
 कथं भवेत् तस्य यथार्थवीक्षा ।
 तस्यात्मनोऽनात्मवदीक्षां य
 सत्येक्षां तस्य भवेत् कथं नु ॥ २४१ ॥

रुपं समस्तं य मनोभयं य-
 दन्तर्भवेद् द्रष्टरि दृश्यरुपम् ।
 द्रष्टुः स्वरुपं छि गवेषणीयं
 तदेव तत्त्वं छि परस्य पुंसः ॥ २४२ ॥

द्रष्टुः स्वरुपं य उपेक्ष्य देवं
 स्वतोऽन्यवत् पश्यति भक्तियोगात् ।
 स वीक्षते मानसरुपमेवे-

त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २४३ ॥

द्रष्टुः स्वरूपस्य गवेषणेन

द्रष्टुर्विनाशात् परिशिष्यते यत् ।

तदेकमेव स्वयमात्मरूपं

रूपं य सत्यं परमस्य पुंसः ॥ २४४ ॥

शुवाभिधं यत्र मनो निगीर्णं

तेनात्रवधाति तदात्मभावम् ।

सैवात्मवीक्षाऽपि परस्य वीक्षे-

त्येषा गुरोः श्रीरमणस्य वाणी ॥ २४५ ॥

उपासनं स्वात्मतथैव तस्य

श्रुतेर्वयोभिर्विहितं मुमुक्षोः ।

मत्वा स्वतोऽन्यं तमुपासते ये

श्रुतिः पशूंस्तान् अत वक्ति पुंसः ॥ २४६ ॥

छित्वाऽऽत्मदेवं भजते स्वतोऽन्यं

य शेष उस्तस्थितकौस्तुभं सः ।

अपास्य रत्नं विचिनोति किञ्चि-

दित्येवमूत्रे भगवान् वसिष्ठः ॥ २४७ ॥

वपुष्युत्तैव छि पापमाद्यं

निरूपितं यद् भगवत्तमेन ।

पापाद्यमुष्माद्युद्विता परस्य

स्वतोऽन्यताधीरपि पापमेव ॥ २४८ ॥

पूर्णात्वमुक्तं श्रुतिभिः परस्य

सत्यं भवत्यात्मतथैव तस्य ।

तत्पूर्णाताया अत भङ्ग एव

पृथक्त्वमत्या डियते छि मूढैः ॥ २४९ ॥

अभेदमत्या रचिता तु भक्ति-

स्तत्पूर्णाताङ्गीकरणस्य रीतिः ।

सुभक्तिमेतामतिपावनीं य

भूते मुमुक्षोर्भगवान् गुरुर्नः ॥ २५० ॥

प्रदीपमादाय तमोऽनुधावन्
 नरो यथा तद्द्रष्टुपासकोऽपि ।
 पृथक्त्वयोपास्य परं न याती-
 त्येवं य इष्टं भगवत्तमेन ॥ २५१ ॥

भिदाडमन्तारयितां भृषेति
 बुद्ध्वा भजत्यात्मतया यदीशम् ।
 अतो मुमुक्षोरनयैव भक्त्या
 सिद्ध्येदलन्तानिधनं जवेन ॥ २५२ ॥

स्वतोऽन्यमीशं भत मन्यते यो
 मृषैव तेनात्मसमर्पाणं हि ।
 मृषैव योलेषु यथा विवाडे
 स्यान्नाडिकेलस्य क्लस्य दानम् ॥ २५३ ॥

अनात्मतायां परमस्य पुंसः
 प्रेष्ठेतरत्वं भत तस्य सिद्धम् ।
 आत्मैव हि प्रेष्ठ इति प्रसिद्धः
 श्रुत्याऽनुभूत्याऽपि हि सर्वजन्तोः ॥ २५४ ॥

परं प्रपद्येत विडाय धर्मा-
 नारोपितानात्मनि श्रुवताधान् ।
 अवोच्यदेवं भगवान् गुरुर्नो
 गीतान्तिमश्रोकनिगूढमर्थम् ॥ २५५ ॥

पुंसे परस्मै स्वनिवेदनं यत्
 सा भक्तियोगस्य परा हि निष्ठा ।
 क्षीणो त्वलङ्कारभले तदेतद्
 विशुद्धचित्तेन भवेत् तु साध्यम् ॥ २५६ ॥

लक्ष्मी यथा कान्तशिला भडत्या
 विभिन्नकोट्याश्रयणात् तथैव ।
 श्रुवोऽल्पको मस्तकपादयोगा-
 दैक्यं भजेत् तेन परेण पुंसा ॥ २५७ ॥

इष्टं यथा ते भवतात् तथैव
 सर्वात्मनाऽलं त्वदधीन येव ।

अेवं धिया तिष्ठति यः सदैव

तेनार्पाणं स्वस्य भवेद्यथार्थम् ॥ २५८ ॥

भूभारवोढा स िति प्रपन्न-

स्तस्मिन् भरं न्यस्य भजेत् प्रशान्तिम् ।

वडन् स्वयं गोपुरधारिभिम्भो

यथा तथा स्यात् परिहासपात्रम् ॥ २५९ ॥

याने यथा स्वीयभरं निवेश्य

करोति यात्रामुपविश्य तत्र ।

अेवं परस्मिन् स्वभरं निवेश्य

समापयेत् स्वामिड लोकयात्राम् ॥ २६० ॥

यथा निजो दैडकुटुम्भयिन्तां

त्यजेद्भरं न्यस्य बुधः परस्मिन् ।

त्यजेत्तथा लोकहितार्थयिन्तां

तस्मिन् समस्तं य भरं निवेश्य ॥ २६१ ॥

अनिष्टमिष्टं य सुभं य दुःभं

कालोपनीतं सडमान अेव ।

शोडं मुदं याप्यभजन् सुभक्तः

कालं नयेत् तत्परवाधियैव ॥ २६२ ॥

यदा निगीर्णा कृपया परस्य

नश्येदडन्ता सडजात्मभावे ।

निवेदनं स्वस्य तदा परस्मै

सत्यं य पूर्णं य भवेद्धि साधोः ॥ २६३ ॥

गणेशमूर्तेर्गुडनिर्मितस्य

यथाडंशमादाय निवेदनं स्यात् ।

तथा परस्मै स्वनिवेदनं स्यात्

स्वो नाम तस्मात्र डि कश्चिदन्यः ॥ २६४ ॥

आत्मा स्वयं यत् परमः स अेव

निवेदनं केन कथं य कस्मै ।

येनाडमा भेदभवैति तस्मात्

तन्नाश अेवात्मनिवेदनं डि ॥ २६५ ॥

पुंसे परस्मै यद्वि दित्ससि स्व-
 मन्विष्य पूर्वं स्वमवेळि साक्षात् ।
 अ एवं स्वदानं कृतमेव तस्मा
 धृत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २६६ ॥
 अलङ्कृतेरेव नितान्तलानं
 नमस्कृतेस्तत्त्वमुदीर्यते य ।
 ज्ञानं प्रपत्तिश्च नमस्कृतिश्चे-
 त्येतत् त्रयं तत्त्वत ऐकमेव ॥ २६७ ॥
 यथा न वीक्षाविषयः परात्मा
 बोधस्य तद्द्विषयो न सोऽयम् ।
 अगोचरत्वान्मनसः परस्य
 विद्यान्मनस्तं ज्ञयथावदेव ॥ २६८ ॥
 चिद्रूप आत्मैव हि सन् परो य-
 न्नैवास्ति चित् कायन तद्विभिन्ना ।
 ज्ञाता न तस्यास्ति हि कश्चिदन्यो
 ज्ञानस्य नासौ विषयो हि तस्मात् ॥ २६९ ॥
 यैतन्यदीर्घनिर्मनसो भवेद्या
 तस्या निदानं स हि सत्य आत्मा ।
 अतो विभिन्नं भविता न तस्मात्
 किञ्चिन्मनोनामकमत्र सत्यम् ॥ २७० ॥
 यैतन्यमात्माङ्गितिकं लुटन्त-
 र्भासा स्वया भास्करवद्विभाति ।
 भासाऽऽत्मनस्तस्य शशाङ्गवत्तु
 जडं मनश्चेतनवद्विभाति ॥ २७१ ॥
 चित्तिस्वभावं न मनोऽस्ति यस्मात्
 ततो मनो याति लयं सुषुप्तौ ।
 चित्तिस्वभावः फलु सत्य आत्मा
 न यात्यसौ तेन लयं कदाऽपि ॥ २७२ ॥
 निमीलयत्येव मनो हि नित्यं

स्वप्नेऽपि जाग्रत्यपि तत्स्वरूपम् ।
 लीनं सुषुप्तौ च मृतं तुरीये
 मनो विबुध्येत कथं तमेकम् ॥ २७३ ॥
 स्वमूलमन्विष्य मनः परस्मिन्
 यात्येकतां यत् सलज्ज्वात्माभावे ।
 स एव सत्यः परमस्य बोध
 धृत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ २७४ ॥
 भिन्नौ भवेतां न हि तत्त्वदृष्ट्या
 श्रुवैश्वरौ द्वाविति निश्चयेन ।
 भक्त्याऽथवा स्वात्मगवेषयोगात्
 तस्मिन्नभेदेन लभेत निष्ठाम् ॥ २७५ ॥
 ज्ञानाज्ञाते भिन्नपदेऽज्ञाते द्वे
 सांसारिके स्वाज्ञानानुभूते ।
 द्वाभ्यां विमुक्तो भवति प्रबुद्धो
 द्वन्द्वं मृषेदं षलु यद्ब्रह्मन्यत् ॥ २७६ ॥
 उभेऽपि चैते भवतः सदैव
 नैकं विनाऽन्येन भवेत् कदाऽपि ।
 स्वाज्ञानमूलं द्वयमित्यतश्चा-
 ध्यज्ञानमेव द्वितयं समानम् ॥ २७७ ॥
 ज्ञातृस्वरूपावगतिं विनैव
 ज्ञातुं स्वतोऽन्यथातते हि सर्वः ।
 अज्ञानं ज्ञानमिदं हि तस्मा-
 दज्ञानमेवेति गुडुपदेशः ॥ २७८ ॥
 ज्ञाताऽऽत्मस्मीत्युदियाद्ये अेष
 तदीयतत्त्वावगतिं विनैव ।
 यद्यद्विजानाति धियेन्द्रियैर्वा
 तत्तद्विजानात्ययथावदेव ॥ २७९ ॥
 अविद्यमानं भत विश्वमेतत्
 सद्ब्रह्मविजानाति हि बोधहीनः ।
 अलौकिकं चापि निजं स्वरूपं

जानाति लोके भत श्रुवभूतम् ॥ २८० ॥

धीरिन्द्रियाण्यपि मानसं य
भवन्त्यविधापरिचारकाणि ।

अतः प्रमाणानि हि लौकिकानि
सम्मोहनायैव भवन्ति जन्तोः ॥ २८१ ॥

ज्ञाताज्ञाते द्वे भवतोऽनुभूते
येनाहमा तस्य कुतो नु जन्म ।
इति स्वतत्त्वस्य गवेषणेन
नष्टेऽहमाभ्ये द्वितयं य नश्येत् ॥ २८२ ॥

ज्ञानं यथार्थं त्वहमो विनाशो
निजस्वरूपे सज्जन् स्थितिर्हि ।
शिष्टे न तस्यां भवतोऽज्ञाते द्वे
सांसारिके द्वैतविवर्जितायाम् ॥ २८३ ॥

तां ज्ञाननिष्ठां निगदन्ति भुङ्क्ता
ज्ञानाज्ञाते द्वे भवतो न यस्याम् ।
निष्ठा परा सा विदुषो हि यस्यां
नास्ति स्वतोऽन्यच्छिद्यित्स्वरूपम् ॥ २८४ ॥

अपण्डितः पण्डित आत्मविद्य
त्रयोऽपि याज्ञा हि समानमेव ।
अज्ञस्तृतीयोऽपि यतो न तस्य
स्वस्मात् पृथक्किञ्चन वेद्यमस्ति ॥ २८५ ॥

निष्ठां गतोऽसौ निजधाम्नि सत्ये
वन्द्यः समस्तैर्मनुजैः सुरैश्च ।
पुंसः परस्मादपृथक्त्वात्सां
मुमुक्षुपुंसां भजनीय एव ॥ २८६ ॥

अज्ञानमन्तं भजतां तुरीये
नश्येत् कुतो ज्ञानमुत्तेति केचित् ।
पृथग्न्यभोधात्मकतामबुद्ध्वा
ज्ञानाभिधस्यास्य हि लौकिकस्य ॥ २८७ ॥

नैवास्ति बोध्यं न च कोऽपि बोद्धा
 न यास्ति बोधोऽपि तुरीयभावे ।
 द्वन्द्वानि यद्भन्न भवन्ति तुर्ये
 तथा त्रिपुट्योऽपि न तत्र सन्ति ॥ २८८ ॥

अेकः स आत्मैव हि तुर्यभावे
 ज्ञानाज्ञानाभ्यां रक्षितश्चकास्ति ।
 ज्ञानस्वरूपः स्वयमव्ययो य-
 ख्यून्यं कथं तत् परमं पदं स्यात् ॥ २८९ ॥

चैतन्यभासा निजयैव तस्मिन्
 भात्यात्मरूपं शिवमद्वितीयम् ।
 न भासकं तस्य न तेन भास्यं
 सत्यं किमप्यस्ति तुरीयभावे ॥ २९० ॥

नोद्वेति नाप्यस्तमुद्वेति तस्य
 चैतन्यदीप्तिः सततैकरूपा ।
 आदाय तस्यैव सिद्धशालेशं
 प्रतीयते येतनवन्मनो हि ॥ २९१ ॥

मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं
 बिभ्यत्यमुष्मादविवेकिनो ये ।
 वाञ्छन्ति ते नित्यसुप्ताय गन्तुं
 लोकान्तरं दिव्यमबुद्धशिष्याः ॥ २९२ ॥

लोको यथाऽयं भविता मृषैव
 तथैव लोका अनृताः परे य ।
 आत्मैव लोकः भ्रुवु बुद्धपुंसः
 स अेव तस्माद् गदितः स्वयं सन् ॥ २९३ ॥

हिं नो धनेन प्रजयाऽपि येषां
 आत्मैव लोको भवतीति बुद्धाः ।
 नापि प्रवृत्तिं न य वा निवृत्तिं
 वाञ्छन्ति संशान्तसमस्तकामाः ॥ २९४ ॥

अेकः स बोधात्मक अेव सत्यो
 बोधः प्रपञ्चाकृतिरज्ञातैव ।

बोधात् प्रपञ्चाकृतिकात् प्रपञ्चो
 भिन्नो यतो नास्त्यत एव मिथ्या ॥ २९५ ॥

अज्ञानमेतत् तमसा समानं
 न शक्यमस्तीति तु वक्तुमेतत् ।
 तमो न यद्भत् सङ्घते प्रकाश-
 मज्ञानमेवं सङ्घते न बोधम् ॥ २९६ ॥

प्रतीयतेऽज्ञानमिदं परस्मिन्
 प्रपञ्चरूपं सद्विवाङ्गमर्त्यैः ।
 सत्ये सुवर्णं रुचकान्यसन्ति
 सद्भत् प्रतीतानि यथा भवन्ति ॥ २९७ ॥

सत्यं सुवर्णं रुचकान्यसन्ती-
 त्येतत् कथं स्यादिति चेद् गुरोर्नः ।
 दार्ष्टान्तिकं विश्वमिदं मृषेति
 सन्दर्शनायात्र पदप्रयोगः ॥ २९८ ॥

दार्ष्टान्तिकस्य स्फुटबोधनाय
 सर्वोऽपि दृष्टान्त उदीर्यते यत् ।
 विवक्षितार्थावगतिर्यथा स्यात्
 तथैव दृष्टान्तनिवेदनानि ॥ २९९ ॥

सुवर्णमासन् रुचकानि पूर्वं
 तदेव मध्येऽपि तदेव यान्ते ।
 सत्यं सुवर्णं रुचकान्यपेक्ष्य
 विनश्वरत्वाद्बुचकानि मिथ्या ॥ ३०० ॥

अनित्यतैवात्र मृषात्वलिङ्गं
 सत्यत्वमुक्तं भलु नित्यतैव ।
 अतोऽज्ञाता तज्जमिदं च विश्वं
 रज्जवामर्द्धिर्द्रष्टसत्यमेव ॥ ३०१ ॥

पटे प्रकाशेन युते यथा वा
 मृषैव चित्राण्ययले यलन्ति ।
 तद्भज्जगच्चित्रततिश्च सेय-
 मायाति संयाति मृषैव सत्ये ॥ ३०२ ॥

द्रष्टा यलञ्छिन्नततेर्विभिन्नो

द्रष्टा जगञ्छिन्नततावभिन्नः ।

विशेष अेवं जगतोऽस्ति यस्मात्

सद्रष्टृकस्यास्य मृषात्वसिद्धिः ॥ ३०३ ॥

यथा यलञ्छिन्नततेर्विरामे

पटप्रकाशोऽस्ति विशुद्ध अेवम् ।

मृषा जगञ्छिन्नततेर्विरामे

शिञ्चेत शुद्धा चितिरात्मरूपा ॥ ३०४ ॥

प्रतिक्षाणं नूतनमेव चित्रं

वीक्ष्यापि सर्वं मनुते यथैकम् ।

तथैकमज्ञो मनुते छि वीक्ष्य

प्रतिक्षाणं नूतनमेव विश्वम् ॥ ३०५ ॥

आधारवस्त्रेऽपि तदीयभासा

यथा यलञ्छिन्नततिर्विभाति ।

अेवं प्रपञ्चोऽपि सदात्मरूपे

तदीयसंवित्प्रभयैव भाति ॥ ३०६ ॥

आत्मा स्वतः सन्नत अेव डेतो-

नैव स्वतः सत्यमिदं छि विश्वम् ।

विज्ञेयमेवं जगतो मृषात्वं

सत्ताऽऽत्मनश्चापि चिदात्मकस्य ॥ ३०७ ॥

देशेन कालेन विभक्तमेव

स्वप्ने मनो जगसिते समानम् ।

अवैति देहादिसमस्तदृश्य-

मतो विचार्याऽस्त्यनयोश्च सत्ता ॥ ३०८ ॥

त्रयं मनोमात्रमिदं प्रदिष्टं

देशोऽपि कालोऽपि निमित्तयोगः ।

पाश्चात्यदेशीयविपश्चिताऽस्ति

कान्ताभिधानेन सुयुक्तिवादैः ॥ ३०९ ॥

सर्वानुभूत्याऽपि सुषुप्तिभावे

भुङ्क्षानुभूत्याऽपि तुरीयभावे ।
 मृषात्वमेतत् प्रकटीकरोति
 स्फुटं मुमुक्षोर्भगवान् गुरुर्नः ॥ ३१० ॥
 सुषुप्तिभावे मनसि प्रलीने
 तुरीयभावे मनसि प्राण्ये ।
 न कोऽपि जनाति छि द्देशकालौ
 मनोमयं तद्द्वितयं छि तस्मात् ॥ ३११ ॥
 मनः सविश्वं सृजति द्वयं च
 स्वप्ने यथा जागरिते तथैव ।
 ताभ्यां विना वेत्ति मनो न किञ्चि-
 देष स्वभावो मनसो छि नित्यः ॥ ३१२ ॥
 द्देशोऽलमित्यज्ञतयैव मर्त्यो
 द्देशोऽपि कालेऽस्म्यलमित्यवैति ।
 द्देशे भवामो न छि नापि काले
 द्देशा वयं येद्दुर्भवोर्भविम ॥ ३१३ ॥
 द्देशा वयं नो न य द्देशिनो वा
 श्रुवा वयं नैव कदाऽप्यभूम ।
 अस्मासु तौ द्वौ मनसोपकलुषौ
 ल्यविधया यद्दृष्टिं समस्तम् ॥ ३१४ ॥
 मनोऽलमो जन्मभुवं विमृग्य
 लभेत शान्तिं यद्वि तुर्यभावे ।
 तदा निगीर्येत सदात्मनैव
 सहालमा तद्द्वितयं सविश्वम् ॥ ३१५ ॥
 मायामयं कारणकार्यरूपं
 सद्देशकालं भत विश्वमेतत् ।
 न विड्धियामेति कदाचिदात्मा
 द्देशेन कालेन निमित्ततो वा ॥ ३१६ ॥
 सदैकधैवाय्युत ऐक आत्मा
 कालातिगो द्देशविवर्जितश्च ।
 पूर्णः प्रबुद्धैरनुभूयते यत्

स अथैव सत्यो न तु डिङ्घिदन्यत् ॥ ३१७ ॥

भूतोऽपि भावी य भवन्न्रितीमे

कालस्य भेदा अपि नैव सत्याः ।

भूतोऽपि भावी भवदाश्रयौ य

भवन् स्वकाले भवतो ङ्युभौ य ॥ ३१८ ॥

अतो भवन्नेव समस्तकालो

वायैव कुर्वन्ति विभागमेवम् ।

आत्मस्वरूपं जलु नित्यसत्य-

मतो भवन्नाम तदेव नान्यत् ॥ ३१९ ॥

छच्छेदतस्तत्त्वमभुष्य भोद्धुं

तुरीयभावाधिगमेन साधुः ।

थर्येऽहं भूतस्य य भाविनोऽपि

विनैकसङ्ख्यां गणनेति दृष्टिः ॥ ३२० ॥

अस्त्येकसङ्घ्यैव न काश्चिदन्या

सङ्ख्याः समस्ताश्च तदात्मिका हि ,

अस्त्येवमात्माङ्कितिका चिदेव

तदात्मकं सर्वमिदं य विश्वम् ॥ ३२१ ॥

यथैकसङ्ख्यामवगम्य सम्यक्

सङ्ख्यां समस्तामवगन्तुमीष्टे ।

ज्ञात्वैवमेकं निजतत्त्वमेव

जानन्ति भुद्धा जगतोऽपि तत्त्वम् ॥ ३२२ ॥

भोधः स्वतोऽन्यस्य विना स्वबोध-

मबोध अवेति गुरुर्ब्रवीति ।

स्वस्मिन्नभुद्धे सति वेत्ति यद्यत्

तत्तद्विजानात्यथावदेव ॥ ३२३ ॥

स्वस्मिन् विबुद्धे निजमार्गज्ञेन

भोद्धुं स्वतोऽन्यत्र हि डिङ्घिदस्ति ।

भुद्धस्य भात्यात्मतयैव सर्व-

मात्मा ततः सर्वं धिति प्रसिद्धः ॥ ३२४ ॥

सत्यात्मभावे स्थितिमेव तस्मात्
सर्वज्ञातां श्रीरमणो ब्रवीति ।
सर्वज्ञातां यां गणयन्त्यबुद्धाः
सैषाज्ञातैवेत्यपि वञ्चिते सोऽयम् ॥ ३२५ ॥
नेदं शरीरात् पृथगस्ति विश्वं
नेदं शरीरं मनसोऽस्ति भिन्नम् ।
सत्यात्मनो नास्ति मनो विभिन्न-
मात्मैव तस्मादभिलं य विश्वम् ॥ ३२६ ॥
अहं पुरा जन्मनि कीदृगास-
मितः परं यापि कथं भवेयम् ।
ईदृग्वियारा भत मुग्धतैव
न जन्म लेभे हि कदाचिदात्मा ॥ ३२७ ॥
व्यष्टेः समष्टेरपि चिन्तनानि
निरर्थकान्येव मुमुक्षुपुंसाम् ।
चिन्ताः समस्ताः प्रभवन्ति यस्य
तन्मूलचिन्तैव हि मुक्तिदात्री ॥ ३२८ ॥
प्रश्नाः क्रियन्तेऽत्र मुधैव मर्त्यैः
सृष्टं जगत् केन कथं य पूर्वम् ।
का नाम माया कथमाऽप्यविधा
कथं न्वभूज्जुव इति प्रमादात् ॥ ३२९ ॥
दृष्टेर्न सृष्टिः पृथगस्ति काचिद्
दृष्टिश्च सृष्टिर्द्रव्यमेकमेव ।
सा दृष्टिरज्ञानमयीति उेतो-
स्तस्याः प्रलापं निधनं हि सत्यम् ॥ ३३० ॥
मायाभिधाना परशक्तिरेव
मनस्सु बुद्धीन्द्रियबोधरूपम् ।
विचित्रमेतं सृजति प्रपञ्चं
स सत्यवद् गूढ्यत एव मुग्धैः ॥ ३३१ ॥
सद्बद्धियारेण मृषात्मकस्य
सत्यात् प्रमादो भविता ध्रुवं हि ।

न च प्रमादाद्यपरोऽस्ति मृत्युः
स्वो नष्टकल्पोऽस्ति हि तेन साधोः ॥ ३३२ ॥

अस्मिन्नवेदीद्यदि जन्मनि स्वं
तदैव सत्यं पुरुषस्य सत्यम् ।
न येद्यवेदीद्यिह जन्मनि स्वं
तस्यावृतं स्यादनृतेन सत्यम् ॥ ३३३ ॥

तद्देशकालवन्तौ विदित्वा
विधाय विश्वं च समस्तमेव ।
छञ्छेद्यिष्ठानसद्येव बोध्यं
स्वात्मस्वरूपं निजमार्गणेन ॥ ३३४ ॥

कर्ताऽस्यलं कर्मकलस्य भोक्ते-
त्येवं नरो यो मनुते स अवेव ।
धीदैवयोर्भेदमवैति सत्यं
कर्ताऽपि भोक्ता न तु सत्य आत्मा ॥ ३३५ ॥

छष्टं यदा कर्मकलं तदानीं
अलीयसीं बुद्धिमवैति दैवात् ।
यद्यन्यथा कर्मकलं भवेत्तु
दैवं अलीयो मनुते तदानीम् ॥ ३३६ ॥

दैवं भवेत् पूर्वकृतं हि कर्म
धिया कृतं कर्म समस्तमेव ।
धीदैवयोर्द्वन्द्वमतो मृषैव
तयोर्विरोधः कथमस्तु सत्यः ॥ ३३७ ॥

धीदैवयोर्मूलमलङ्कृतिर्यत्
स्वान्वेषणात् सा यद्वि नाशमीयात् ।
धीदैवयोर्द्वन्द्वमिदं विनश्ये-
न्न वेत्ति धीदैवमिदं प्रबुद्धः ॥ ३३८ ॥

बुद्धोऽमनस्को गलिताभिमानः
सङ्कल्पशून्योऽपि भवेन्न कर्ता ।
भोक्ताऽपि नासौ भविता कदाऽपि
न वेत्ति धीदैवमिदमतोऽसौ ॥ ३३९ ॥

स्वोऽबुद्धमर्त्यस्य च नित्यबुद्धो
 न सज्जते कर्मसु नैति मोक्षम् ।
 तत्सन्निधानेन तु लब्धसञ्ज्ञा
 प्रवर्तते धीः स्वगुणानुरूपम् ॥ ३४० ॥
 चिन्तामतो दैवधियोर्विधाय
 सांसारिकीं चापि समस्तचिन्ताम् ।
 ब्रह्मात्मकं देवलमात्मतत्त्वं
 यतेत बोद्धुं निजमार्गज्ञेन ॥ ३४१ ॥
 श्रुवाभिधानो जगदीक्षको य-
 स्तस्मिन्निगूढं जगतोऽस्य तत्त्वम् ।
 उदित्ययं येदृष्टियाञ्च विश्वं
 लीयेत विश्वं लयमेत्ययं येत् ॥ ३४२ ॥
 तत्तत्त्वमस्यैव निजानुभूत्या
 जानन् प्रबुद्धः समवैति विश्वम् ।
 अन्ये तु देहात्मधियाऽभिभूता
 विश्वं विजानन्त्यथावदेव ॥ ३४३ ॥
 श्रुवोऽज्ञातायाः प्रथमं स्वरूपं
 श्रुवोऽङ्कुरः संसृतिदुर्द्धमस्य ।
 विभूतिरस्यैव जगत् समस्तं
 नाशोऽन्ततश्चास्य विमुक्ति भावः ॥ ३४४ ॥
 तमेनमर्थं सुगतो गुरुश्चा-
 ध्यूये तथा शङ्करदेशिकेन्द्रः ।
 भ्रूतेऽपि यास्मद्गुरुवर्यमेनं
 वेदान्तसारोऽप्ययमर्थं श्रेय ॥ ३४५ ॥
 विश्वं स्वदृश्यं न विना कदाऽपि
 द्रष्टाऽस्य श्रुवो भवति प्रतीतः ।
 श्रुवो न कोऽप्यस्ति सुषुप्तिभावे
 मनोमनोऽयं हि यथाऽस्य दृश्यम् ॥ ३४६ ॥
 सदैव देहेन भवेत् प्रतीतो

शुवाभिधोऽयं भवु सर्वदाऽपि ।
 मृतौ य द्देऽस्य न पूर्वदेहं
 जडात्यनादाय छि देहमन्यम् ॥ ३४७ ॥
 शुवोऽयमेवं वपुषोऽपृथक्त्वा-
 दन्तर्भवत्येव जगत्स्वरूपे ।
 नित्यत्वमस्यैव तु कल्पयन्ति
 शिष्या अबुद्धस्य गुरोरबुद्धाः ॥ ३४८ ॥

विना विचारं भत शुवमेनं
 देहीति यात्मेत्यपि मन्यमानाः ।
 संसारिताधानपि यास्य धर्मा-
 नारोपयन्त्यात्मनि नित्यमुक्ते ॥ ३४९ ॥

अतो मतानि प्रभवन्ति नाना
 सत्यात्मनः सर्वमतातिगस्य ।
 भद्धं तमेनं भत मन्यमाना-
 श्वरन्त्यनेकानपि योगमार्गान् ॥ ३५० ॥

कर्तृत्वभोक्तृत्वशरीरिताधाः
 संसारिता याप्युत शुवधर्माः ।
 धर्मा न ते शुद्ध्यिदात्मकस्य
 सत्यात्मनः सङ्गविवर्जितस्य ॥ ३५१ ॥

स्वं शुवभूतं भत मन्यते यो
 देहात्मभावो न छि तस्य नष्टः ।
 भोधात्मतां स्वस्य न बुध्यते य-
 स्तस्यानिवार्यो वपुरात्मभावः ॥ ३५२ ॥

आत्मा सुषुप्तो य सुष्वस्वरूपो
 लोकेः समस्तैरनुभूयते यत् ।
 देहात् पृथक् स्वो भवतीति बोद्धुं
 शक्नोति धीमान् भवु सूक्ष्मबुद्ध्या ॥ ३५३ ॥

नाङ्गीकरोति ज्यत एव धीमान्
 देहात्मतां स्वस्य विचारज्ञायाम् ।
 तथाऽप्यविज्ञातनिजस्वरूपो

भूयोऽपि देहात्ममतिं करोति ॥ ३५४ ॥

यावन्न ज्ञवत्वमतिव्यपैति

देहात्मधीर्नैव विनाशमीयात् ।

नश्येत्तु सा तुर्यपदस्व लाभा-

धनानुभूयेत परं स्वतत्त्वम् ॥ ३५५ ॥

जानाति यः स्वं परमद्वितीयं

तुरीयभावे स्थितिमेत्य नित्याम् ।

न तस्य ज्ञवोऽहमिति प्रतीतिः

स अेव देहात्मधिया विमुक्तः ॥ ३५६ ॥

देहात्मभावं मन आत्मभावं

ज्ञवात्मभावं च भूषेति बुद्ध्या ।

बोधात्मतां स्वामवगन्तुमिच्छन्

यतेत साधू रमणोक्तरीत्या ॥ ३५७ ॥

विचार्यमाणो सति ज्ञवतत्त्वे

बुद्धोपदेशैः परिशुद्धबुद्ध्या ।

आविधकोऽयं भत ज्ञवनामा

न तत्त्वतोऽस्तीति सुबोधमेव ॥ ३५८ ॥

मन्यन्त आत्मद्वितयं च केचिद्

भेदेन ज्ञवात्मपरात्मनश्च ।

ज्ञवस्य यात्मेति परं वदन्ति

ज्ञवः शरीरं परमस्य चेति ॥ ३५९ ॥

ज्ञवात्मतैवं यलमध्रुवं य-

दात्मा यथार्थः पर अेव नान्यः ।

ज्ञवाभिधोऽसन् पर अेव सत्य

धृत्युच्यतेऽस्मद्गुणा स्फुटं च ॥ ३६० ॥

मृषात्ववाची भवु ज्ञवशब्दः

सत्यत्ववाची परशब्द अेव ।

ज्ञवो भूषेत्येवमवेत्य साधु-

ज्ञवात्मभावं प्रयतेत हातुम् ॥ ३६१ ॥

જૈવેન રૂપેણ તમેવ દેહે-

ધ્વનુપ્રવિદ્યે શ્રુતયો વદન્તિ ।

અતો ન જીવોઽસ્તિ પૃથક્ પરસ્મા-

દિત્યેવમર્થો ભવતિ સ્ફુટં નઃ ॥ ૩૬૨ ॥

ઉદેતિ જીવો ન વિલીયતે ચ

સત્યાત્મનો નૈવ લયોદયૌ સ્તઃ ।

જીવા અનેકે ચ સ એક એવ

સત્યેવમાત્મા કથમસ્તુ જીવઃ ॥ ૩૬૩ ॥

વિશુદ્ધચિન્માત્રતયા સ્વતઃ સન્

ન લીયતે સ્વો હિ સુષુપ્તિભાવે ।

અસન્ સ્વતોઽજ્ઞાનસમુત્થિતોઽયં

પ્રયાતિ જીવસ્તુ લયં સુષુપ્તૌ ॥ ૩૬૪ ॥

સુષુપ્તિભાવે સુષુપ્તકો યો

લોકૈઃ સમસ્તૈરનુભૂયતે ચ ।

તુરીયભાવે પરિશિષ્યતે ચ

શુદ્ધોઽદ્વયઃ સન્ સ હિ સત્ય આત્મા ॥ ૩૬૫ ॥

સુષુપ્તિભાવેઽપ્યહમિ પ્રલીને

તુરીયભાવેઽપ્યહમિ પ્રણયે ।

વિભાત્યવિચ્છિન્નતયેત્યસૌ સ્વો

નિગદ્યતેઽહમ્પદલક્ષિતાર્થઃ ॥ ૩૬૬ ॥

બ્રહ્માત્મકોઽસાવહમિત્યજસં

સ્વયં વિભાત્યાત્મતયા હૃદન્તઃ ।

વપુર્મિતં જીવમિમં તુ તસ્મિન્

પૂર્ણે પરેઽધ્યસ્યતિ હન્ત મોહાત્ ॥ ૩૬૭ ॥

અસ્મીતિ બોધં ન રુણદ્વ્યવિદ્યા

બોધોઽહમસ્મીતિ તુ બોધમેવ ।

જાનાતિ સર્વોઽપિ હિ નૈજસત્તાં

જાનાતિ ન સ્વં નિરુપાધિકં તત્ ॥ ૩૬૮ ॥

નાહન્તયોદેતિ ચિદાત્મકઃ સ્વો

જડો ન દેહોઽહમિતિ બ્રવીતિ ।

मध्ये तयोः कश्चिद्दुष्टेत्यभोधे

वपुः प्रमाणस्त्वलमित्यसत्यः ॥ ३६८ ॥

अलंस्वरूपा चितिरात्मनो या

जडं वपुश्चेत्युभयोश्च योगात् ।

उद्वेति द्रवोऽलमिति प्रतीतिः

प्रतीतिरेषैव हि ज्वरूपम् ॥ ३७० ॥

द्रेडात्मनोरेकतयाऽवगत्या

प्रतीयते सत्यवदेष यस्मात् ।

तस्थिज्जडग्रन्थिरिति प्रथाऽस्य

भवत्यविधापरिकल्पितस्य ॥ ३७१ ॥

जडेन द्रेडेन कदाऽपि सऽगः

सत्यात्मनो नास्ति यथार्थतस्तु ।

नैवोदभूत् कश्चन ज्वरनामा

नैवाप ज्वरत्वमसौ य पूर्णः ॥ ३७२ ॥

स्वयम्प्रकाशं निरपेक्षमेकं

यैतन्यमात्माङ्गितिकं हि सत्यम् ।

यैतन्यमन्यन्न हि किञ्चि-

दस्तीत्यचित्स्वरूपः भवु ज्वर अेषः ॥ ३७३ ॥

प्रतीयते येतनवत्तु ज्वर

आत्मस्वरूपस्य चिदंशयोगात् ।

अतो हि वेदान्तिन आलुरेनं

ज्वरं चिदात्मासमसत्स्वरूपम् ॥ ३७४ ॥

स्वयं समागत्य यथा विवाले

वदन् वरस्यास्मि सभेति मिथ्या ।

वधूगृह्णियो लभते सपर्या

ज्वरोऽयमङ्गीकृत्यते तथाऽङ्गैः ॥ ३७५ ॥

कोऽयं कुतो वेति विचार्यमाणो

वधूगृह्णियः स्वयमेष धावेत् ।

धावेत् तथैव स्वयमेष ज्वरः

कोऽयं कुतो वेति विचार्यमाणः ॥ ३७६ ॥

न रूपमस्यास्ति यथार्थतो यत्

पिशाचवद् दृढगुळे स्थितस्य ।

तद् दृढरक्षार्थमयं नियुक्तः

पिशाच्येति गुरुर्भवीति ॥ ३७७ ॥

न शिष्यते किञ्चन रूपमस्य

तुरीयभावाधिगमे गवेषात् ।

अेवं प्रबुद्धो भगवान् गुरुर्नो

मृषात्वमस्य प्रकटीकरोति ॥ ३७८ ॥

आधा मनोवृत्तिरियं व्यङ्ग्यी-

रतोऽन्यधीवृत्तय उद्भवन्ति ।

अतो मनः सूक्ष्मवपुः प्रपञ्चो

भवोऽपि अन्योऽप्यमेव नान्यत् ॥ ३७९ ॥

अन्योऽपि अद्भ्योऽप्ययमेक अेव

अद्भ्योऽस्ति नास्मादितरोऽत्र कश्चित् ।

स्यो नित्यमुक्तप्रकृतिर्हि सत्यः

स अन्यमापेति कथं नु वाच्यम् ॥ ३८० ॥

अस्मिन्नलत्रामनि जातमात्रे

सञ्जयते विश्वमिदं सदैव ।

अस्मिन् विलीने लयमेति विश्वं

तद्विश्वमस्यैव हि रूपमुक्तम् ॥ ३८१ ॥

नित्यापरोक्षोऽपि सदैव पुंस

आत्मा मडान् प्रेष्ठ उरुप्रकाशः ।

दुरात्मनाऽलङ्कृतिरूपकेण

वृत्तप्रभो यद्गदलं न भाति ॥ ३८२ ॥

आस्थाद्यत्येष मृषात्मकोऽपि

सत्यात्मरूपं षलु शुवनामा ।

अतोऽज्ञापुंसा अडुभिर्विकल्पै-

र्विकल्पितः स्योऽस्ति हि नष्टकल्पः ॥ ३८३ ॥

भानुप्रभासञ्जनिताभ्रपङ्क्ति-

स्तिरोदधात्येव छि भानुरुपम् ।
तिरोदधात्येव तथाऽऽत्मरूपं
तस्यैव संवित्प्रभवोदितोऽयम् ॥ ३८४ ॥

छि तेन थोरेण कृतं न पाप-
मात्मापञ्चैत्यपि वेदवाणी ।
निन्दत्यलन्धीमुषितात्मतत्त्वं
पापेन तेनैव य दूयमानम् ॥ ३८५ ॥

यदादिमं पापमूदीरयन्ति
कीस्तानुगा मृत्युकरं नराणाम् ।
कर्माद्यपुंसो न छि तत् परं तु
वपुष्यलन्तेति गुरुर्भवीति ॥ ३८६ ॥

छं नरस्यैव छि पापमुक्तं
न छ्यस्ति पुंसां नरता सुषुप्तौ ।
देहात्ममत्तैव नरत्वधीर्यत्
देहात्मधीरेव छि पापमाधम् ॥ ३८७ ॥

नष्टिः समस्ताऽध्यगुणः समस्तो
दुःखं समस्तं य वपुष्यलन्धीः ।
लाभः समस्तोऽपि गुणः समस्तः
सुखं समस्तं य तदीयनाशः ॥ ३८८ ॥

आत्माऽज्ञपुंसोऽध्यलमा विनष्टो
लब्ध्वाऽपि सर्वं कृपाणो छि सोऽयम् ।
स्वमेव लब्ध्वा त्वलमो विनाशा-
ल्लब्धव्यमन्यत्र छि वीक्षते ज्ञः ॥ ३८९ ॥

सत्यं शरीरं जत मन्यमाना
आत्मेति मत्वाऽप्युत ज्ञवमेव ।
वेदान्तवाक्यानयथावदेव
बुद्ध्वाऽऽत्मनानात्वमुदीरयन्ति ॥ ३९० ॥

यद्येक आत्मा द्विविधोऽस्ति दोष
ओकस्य मुक्तौ सकलस्य मुक्तिः ।
मुच्येत नो कोऽप्यथवेति मुग्धा

मुधा वदन्त्यश्रुततुर्थतत्त्वाः ॥ ३९१ ॥

शुवा भवेऽस्मिन् बलवो भवन्तु
सत्यात्मनो नैव बहुत्वमिष्टम् ।

नाना मृषैवाभ्युत श्रुवद्भुप-
मेकं य सत्यं शिवमात्मरूपम् ॥ ३९२ ॥

अंशां न सत्या हि यितः परस्य
अविद्यादांशाः परिकल्पिता हि ।

पदे तुरीये विदुषो विभाति
पूर्णाऽविभक्ता य निरंशका सा ॥ ३९३ ॥

चिदेकका सर्वगता समा य
तस्या विभागो विषमोऽज्ञतैव ।

देशो न सत्यो ह्यत एव तस्याः
समो विभागोऽपि य नास्ति सत्यः ॥ ३९४ ॥

विस्पष्टमेवं गुरुणोपदिष्टा
यितः परस्था अविभक्ततैव ।

मुह्यन्त्वबुद्धस्य गुरोस्तु शिष्या
अस्माकमत्रास्तु कथं नु मोहः ॥ ३९५ ॥

सिद्धे मृषात्वे साति श्रुवनाम्न-
श्चिन्त्ये कथं बन्धविमोयनेऽस्य ।

न बन्धमुक्ती भवतोऽय्युतस्य
पूर्णास्य सत्यात्मन ओककस्य ॥ ३९६ ॥

देहस्य टिक्कालमितस्य यास्य
तयोरतीतस्य चिदात्मनश्च ।

परस्परार्थासङ्गताविवेकात्
प्रतीयते सत्यवदेष श्रुवः ॥ ३९७ ॥

क्वचिच्छरीरेऽडमिति प्रतीत्या
तत्सत्यमेवेत्यपि निश्चयेन ।

पश्यन्ननेकानि वपूंशि सद्-
श्रुवान् पृथक् पश्यति तत्र तत्र ॥ ३९८ ॥

अेकः शरीरेष्वनृतेषु सत्यो

विभक्तवद्भात्यविभक्त आत्मा ।

पूर्णा तमात्मानमरूपमज्ञो

मत्वा सरूपं समवैत्यनेकम् ॥ ३८८ ॥

प्रतिक्षाणं नूतनमेव चित्रं

पश्यन् यथैकं मनुते तथैव ।

प्रतिक्षाणं वीक्ष्य नवं शरीरं

तत्सर्वमेकं मनुतेऽज्ञामर्त्यः ॥ ४०० ॥

अेवं सदा नूतन अेव देडे

शुवं नवं कल्पयतेऽस्य चित्तम् ।

अतो हि बुद्धा निगदन्ति शुवं

तमेनमेव क्षणिकं य मिथ्या ॥ ४०१ ॥

देडोऽडमित्युत्तमपूरुषं य

देडान्तरे मध्यमपूरुषं य ।

अन्यत्र देडे प्रथमं पुमांसं

पश्यत्यविज्ञातनिजस्वरूपः ॥ ४०२ ॥

भिन्नास्त्रिधैवं पुरुषा न सत्या

देडोऽडमित्यज्ञातया प्रतीताः ।

नष्टेऽडमि स्वात्मगवेषणेन

चिद्रूप आत्मैकक अेव भायात् ॥ ४०३ ॥

प्रत्येति यः स्वं अत शुवभूतं

शुवा अनेडे विलसन्ति तस्य ।

अेवंविधा ज्ञानविवर्जितस्य

भायान्न बुद्धस्य तु कोऽपि शुवः ॥ ४०४ ॥

स्त्रियः पुमांसो अडवश्चरन्ति

पटप्रकाशे अलु चित्रमात्राः ।

अेवं चरन्त्यात्मानि चित्स्वरूपे

शुवा अनेडे अत चित्तमात्राः ॥ ४०५ ॥

पटप्रकाशोपममात्मतत्त्वं

चित्रोपमा अेव भवन्ति शुवाः ।

आत्माद्रयत्वं परमार्थमेवं

न बाध्यते श्रुवबहुत्वभावात् ॥ ४०६ ॥

आत्मेति श्रुवस्य विनिश्चयेन

प्रत्येति नानात्वमिडात्मनां च ।

सत्यं तु नात्मानमवैति पूर्णं

मुख्यत्यतो भेदधियाऽपकृष्टः ॥ ४०७ ॥

यथा शरावेषु पृथग् जलेषु

विभान्त्यनेके प्रतिबिम्बयन्द्राः ।

तथैव देहेषु मनस्सु भान्ति

श्रुवा अनेके प्रतिबिम्बमात्राः ॥ ४०८ ॥

यथार्थं यन्द्रो भविता यथैक

आत्मा यथार्थोऽपि तथैक एव ।

यथा य नाना प्रतिबिम्बयन्द्राः

विभान्ति नानेव तथैव श्रुवाः ॥ ४०९ ॥

पृथग् जलेन्दोर्निधने विभान्ति

यथैव पूर्वं छि जलेन्द्वोऽन्ये ।

पृथक् चिदाभासमृतौ तथा-न्ये

पूर्वं यथा भान्ति मृषैव सन्तः ॥ ४१० ॥

यो यो विजानाति निजं स्वरुपं

तस्मै भवोऽयं विरतिं प्रयाति ।

अन्ये यथापूर्वमिड भ्रमन्ति

यावद्विजानन्ति निजं न तत्त्वम् ॥ ४११ ॥

अेषोपमा मन्मतिभ्य उक्ता

तेषां मृषाज्ञानमनूद्य भुङ्क्तेः ।

श्रुवो मृषैवेत्यवयन्ति ये तु

निरर्थकोऽयं भविता विवाहः ॥ ४१२ ॥

स्वप्ने यथा मानसमोडजाता

श्रुवा अनेके विलसन्ति सद्भत् ।

तथाऽज्ञापुंसां विलसन्त्यनेके

श्रुवा एभे जागरितेऽप्यसन्तः ॥ ४१३ ॥

स्वानां अलुत्वं वदतां प्रमाणं
 निरस्तदोषं न हि किञ्चिदस्ति ।
 आत्माद्रयत्वेऽस्त्युभयं प्रमाणं
 बुद्ध्यानुभूतिश्च तद्दुक्तयुक्तिः ॥ ४१४ ॥
 अलंस्वरूपेण सदैकधाऽन्त-
 रात्मा शरीरेषु विभाति यस्मात् ।
 तत् सर्वदोषेषु स ओक एवे-
 त्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ४१५ ॥
 ध्येया सदैवाद्रयता प्रयत्नाद्
 वर्तेत नाद्वैतधिया क्रियासु ।
 मन्येत लोकत्रितयेऽद्रयत्वं
 मन्वीत नैवं गुरुणा तु साकम् ॥ ४१६ ॥
 यथाऽज्ञापुंसां भुवनं विभाति
 भायात् तथेदं विदुषः कथं नु ।
 येन प्रकारेण विभाति विश्वं
 बुद्धस्य तं यापि गुरुर्ब्रवीति ॥ ४१७ ॥
 ईशोऽपि श्रुवा जडवस्तुजात-
 मिति प्रतीतं जगदज्ञमर्त्यैः ।
 बुद्धस्य भात्यात्मतया समस्तं
 ह्यारोपितांशप्रविलापनेन ॥ ४१८ ॥
 तत् तुर्यनिष्ठां सलजामवाप्य
 श्रुवन् विमुक्तो विनिवृत्तमोहः ।
 नात्मेतरत् किञ्चन वीक्षते यत्
 किमप्यसत् तस्य भवेत् कथं नु ॥ ४१९ ॥
 तत् स्वम् शरीरे भुवनं च सत्यं
 वदेत् प्रबुद्धोऽपि य यद्ददृशः ।
 भावे द्वयोरस्ति महांस्तु भेदो
 नारोपितांशो विदुषो हि भाति ॥ ४२० ॥
 भुमुक्षुपुंसे हि विवेकदृष्टि-

विधीयते नैव विमुक्तपुंसः ।
 भवेन्मुमुक्षोरविवेकदृष्टि-
 र्न सम्भवेत् सा जलु बुद्धपुंसः ॥ ४२१ ॥

दृष्टात्ममत्याऽऽज्ञानः सऽरुपं
 वपुर्मितं चापि हि मन्यते स्वम् ।
 ज्ञो वेत्यनन्तं स्वमरुपमेकं
 भावे भिदैवं भवति द्वयोश्च ॥ ४२२ ॥

शरीरमित्यज्ञानेक्षितं यद्
 बुद्धस्य भात्यत्मतयैव तद्धि ।
 तदेव बुद्धोऽलमिति भ्रवीति
 ल्युपेक्ष्य बोधेन शरीररुपम् ॥ ४२३ ॥

सत्यं प्रपञ्चं वदतोर्द्वयोश्च
 वाक्ये समानेऽपि भिदाऽस्ति भावे ।
 अज्ञस्य भेदैर्हि निमीलितं सत्
 सत्यं यथावद्भिदुषस्य भाति ॥ ४२४ ॥

आधारसत्यं जगतोऽविदित्वा
 समीक्ष्य चारोपितवस्तुजातम् ।
 मन्वान् अेतत् स्वत एव सत्यं
 भ्रवीति सत्यं जगदित्यविद्वान् ॥ ४२५ ॥

विभात्यधिष्ठानसद्वेव शुद्ध-
 मनामरुपं विदुषो हि साक्षात् ।
 नारोपितं भाति हि तस्य सद्गतं
 वदेन्मृषा विश्वमसौ कथं नु ॥ ४२६ ॥

आख्यादकं विश्वमिदं परस्य
 स्वाज्ञानसन्धूषितलोचनस्य ।
 आख्याद्यते तेन सता परेण
 स्वज्ञानसंशोधितलोचनस्य ॥ ४२७ ॥

तत्त्वं विजानन् मृगतृषिण्डाया
 भूयो यथा पश्यति ताममूढः ।
 पश्यंस्तथा विश्वमिदं प्रबुद्धो

न मन्यते सत्यमिदं यथाऽज्ञः ॥ ४२८ ॥

विश्वं यथाऽज्ञैः सदिति प्रतीतं

नैवं हि सत्यं तद्विदं कथञ्चित् ।

सत्यं यथेदं विदुषो विभाति

जनन्त्यबुद्धा न हि तं प्रकाशम् ॥ ४२९ ॥

यदज्ञापुंसां बहुभेदभिन्नं

सशुभकं स्वान्यद्विवावभाति ।

तदेतदात्मैव हि बुद्धपुंसो

निरस्तभेदोऽप्युत शुभलीनः ॥ ४३० ॥

अत्यन्तमिथ्या न हि विश्वमुक्तं

नेदं नराश्चाद्विषाणतुल्यम् ।

अत्यन्तमिथ्या यद्वि नैव भायाद्

भाति त्वधिष्ठानसदंशयोगात् ॥ ४३१ ॥

मिथ्या ष्यधिष्ठानसता विडीनं

वन्ध्यासुताद्यं न विभाति किञ्चित् ।

मिथ्य त्वधिष्ठानसति प्रतीतं

शशवां यथाऽखिः सद्विवावभाति ॥ ४३२ ॥

सत्ताऽप्यसत्ताऽप्युभयं य वाच्यं

विश्वस्य नास्त्यत्र विरोधवेशः ।

सत्ताऽस्त्यधिष्ठानसदंशयोगा-

न्मिथ्यात्वमारोपितनामशुभैः ॥ ४३३ ॥

सत्यत्वमङ्गीकृतमेवमस्य

किं त्वेतदस्तीत्युच्यितं न वक्तुम् ।

सत्तास्ति ते द्वे भवतो विभिन्ने

तदुच्यतेऽस्तीति यत् स्वतः सत् ॥ ४३४ ॥

वदन्ति विश्वं व्यवहारसत्यं

प्रातीतिकं स्वप्नसमीक्षितं य ।

ब्रह्माद्वितीयं परमार्थसत्यं

मुधा विकल्पास्त एभे हि भेदाः ॥ ४३५ ॥

अेकस्वरूपैव हि सत्यताऽस्ति

न सन्ति भेदाः भ्रूलु सत्यतायाम् ।

अतो ह्यसत्यं द्वितयं समानं

स्वप्नेक्षितं जागरितेक्षितं च ॥ ४३६ ॥

विश्वस्य मिथ्यात्वमिहोपदिष्टं

स्वान्वेषणात् तुर्यपदस्थलिप्तोः ।

सत्यं प्रपञ्चं भत मन्यमानो

विद्यात् कथं स्वं परमार्थसत्यम् ॥ ४३७ ॥

यत् सत्यवत् स्थादनृतस्य भानं

ज्ञानेन तस्थस्ति विराम एव ।

संविद्धिवस्वान् भ्रूलु सत्य आत्मा

तत्सन्निधाने कथमस्त्वविद्या ॥ ४३८ ॥

अस्त्यज्ञाता येदथ कस्य सेति

प्रश्नोऽत्र जागर्ति हि साधकस्य ।

तेनात्मतत्त्वं परिमृग्यते ये-

दङ्गोऽज्ञाता द्वे प्रजतो विनाशम् ॥ ४३९ ॥

अज्ञानमङ्गीकृत्यतेऽत्र शास्त्रे

शुवाभिधस्यैव हि कल्पितस्य ।

नैवात्मनोऽङ्गीकृतमेतदस्ति

स नित्यबुद्धप्रकृतिर्हि तुर्यः ॥ ४४० ॥

सम्बध्यते नैव सलानृतेन

द्वैतप्रपञ्चेन कदाचिदात्मा ।

दृशेन कालेन निमित्ततो वा

यथेह रज्जुर्भुजगेन साकम् ॥ ४४१ ॥

उक्ता जगत्कारणात् परस्य

भवत्यसत्यैव हि तत्त्वदृष्ट्या ।

परस्य शक्तिस्त्रिगुणात्मिका या

मायाभिधा कारणमुच्यते सा ॥ ४४२ ॥

द्वे ब्रह्मणी हि श्रुतिषु प्रसिद्धे

निर्बीजकं यापि सबीजकं च ।

निर्बीजकं ब्रह्म तुरीयसङ्घं

सभीजकं शक्तिमदीशरूपम् ॥ ४४३ ॥

स्वभावतो निश्चल ऐक आत्मा

नृत्यं करोतीव तथाऽऽत्मशक्त्या ।

लीना यदा सा त्वयलस्वरूपे

भायादसौ निश्चल ऐककः सन् ॥ ४४४ ॥

मायेयमुक्ता व्यवहारदृष्ट्या

मिथ्याजगत्कारणपृच्छकानाम् ।

मायाऽपि तत्कार्यमिदं जगच्च

द्वयं य मिथ्या परमार्थदृष्ट्या ॥ ४४५ ॥

का नाम माया कतमाऽस्त्यविधा

सृष्टं जगत्तेन कथं य पूर्वम् ।

कथं न्वभूज्जुव षति स्म मोडात्

प्रश्नाः डिपन्तेऽत्र मुधैव मर्त्यैः ॥ ४४६ ॥

मायेदृशी यन्निधनान्मुमुक्षु-

र्लभेत निष्ठां निजसत्स्वरूपे ।

न वेत्ति बुद्धोऽपि तदीयरूपं

सा प्रेक्ष्यमाणैव छि नाशमेति ॥ ४४७ ॥

Quote - Yoga Vasishtha

ष्टृशी राम मायेयं या स्वनाशेन उर्षदा ।

न लक्ष्यते स्वभावोऽस्याः प्रेक्ष्यमाणैव नश्यति ॥

मनस्तथा ब्रह्म न पर्यणंसीत्

जगत्तथा ब्रह्म न प्रयणंसीत् ।

ब्रह्मास्ति नैजामलयित्स्वरूपा-

दप्रच्युतं कालदिगाद्यतीतम् ॥ ४४८ ॥

नाभूज्जगन्न प्रलयं व्रजेद्वा

नैवोदभूत् कश्चन जुवनामा ।

न बद्धमुक्तौ न य साधको वा

सर्वोत्तमं सत्यमिदं निरुक्तम् ॥ ४४९ ॥

यथा यलञ्चिन्नतिप्रसृत्या

नाधारवस्त्रं भजते विकारम् ।

न विड्धियामेति तथा परात्मा

प्रतीयमाने सति य प्रपञ्चे ॥ ४५० ॥

श्रीशङ्कराचार्यवरेण सोऽयं

सिद्धान्त उक्तोऽस्त्यसकृत् स्फुटं य ।

अनेकधा स्पष्टमिमं ब्रवीति बुद्धो

गुरुः श्रीरमणोऽपि साधोः ॥ ४५१ ॥

उक्तं छि नेतास्ति तुरीयमेव

सत्यं तदन्यत् त्रितयं मृषेति ।

उक्तं य सत्यस्य सदाद्भयत्वं

द्वैतं य नित्यं य मृषात्वमेव ॥ ४५२ ॥

न डिञ्चनेऽ त्वदृतेऽस्ति सत्यं

त्वमेककः कालदिगाद्यतीतः ।

अपास्य मिथ्यात्ममास्त्व शान्त

धत्यात्मनिष्ठा गद्विताऽस्ति तेन ॥ ४५३ ॥

मत्स्थानि भूतानि न तत्त्वदृष्ट्या

मदीयमायैव समस्तमेतत् ।

धत्यात्मनोऽजातिमुवाच सत्यां

गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं य ॥ ४५४ ॥

पूर्णात्मतां स्वामजडत् परं सत्

स्वमायया पूर्णमिदं बभूव ।

बुद्धस्य पूर्णात्मतयैव भाती-

त्यजातिरुक्ता श्रुतिशीर्षवाया ॥ ४५५ ॥

विस्मृत्य यत् स्वं वपुरात्ममत्या

भ्रान्त्वाऽप्यसङ्घ्येषु भवेषु यान्ते ।

स्वतत्त्वबोधात् भवति स्व अेव

स स्वप्रलोकाटनतः प्रबोधः ॥ ४५६ ॥

यथा मनुष्यो मधुपानमत्तः

कोऽलं नु कुत्रालमिति पपृच्छन् ।

आत्मैव सन्नेवमिडाज्ञामर्थः

कोऽलं कुतोऽलं न्विति पृथ्यति स्वम् ॥ ४५७ ॥

अस्त्यात्मनोऽन्तर्वपुरित्यबुद्ध्या

तस्मिञ्जडेऽस्मीत्याभिमन्यते यः ।

मन्येत चित्रस्थमसौ तदीय-

माधारभूतं अत वस्त्रमेव ॥ ४५८ ॥

स्वर्णात् पृथग् भूषणमस्ति किं नु

स्वस्मात् पृथक् किं नु शरीरमस्ति ।

शरीरमेव स्वमवैत्यबुद्धः

शुद्धं स्वमेव स्वमवैति बुद्धः ॥ ४५९ ॥

तमेकमात्मानमनादिसत्यं

भौनोपदेशाद् गुरुरादिमोऽपि ।

निबोधयामास कथं नु कोऽपि

वाया वदन् बोधयितुं समर्थः ॥ ४६० ॥

ध्यात्मात्मतत्त्वं अलुधोदितं या-

ध्यनुक्तमेवानु भवैकवेद्यम् ।

ताम् स्वानुभूतिं निरुणद्धि चित्तं

निरुद्धेऽत्मात्मधिया मुमुक्षोः ॥ ४६१ ॥

श्रुत्यैव यैवं विमलान्तरङ्गाः

सद्योऽपि निष्ठां सलज्जां लभेरन् ।

अन्यैस्त्वलङ्कारविनाशनाथ

सुसाधनं किञ्चिदनुष्ठितव्यम् ॥ ४६२ ॥

अन्तर्लृष्टिं स्वं विमलं विशोकं

जिज्ञासयाऽन्विष्य लभेत शान्तिम् ।

धृति श्रुतिर्वक्ति गुरुश्च मार्गं

ऋशुं स्वरूपानुभवाय साधोः ॥ ४६३ ॥

जिज्ञासनं नाम निगद्यतेऽत्र

निजस्वरूपानुभवस्य विप्सा ।

तथैव हि स्वात्मगवेषणोऽस्मि-

न्नन्तर्मुषत्वं भविता मुमुक्षोः ॥ ४६४ ॥

श्रुतिप्रसिद्धं भवनं परस्य

सत्यात्मभूतस्य लृदाप्यमस्ति ।

स एव सर्वं हि कथं नु तस्य

निर्दिश्यते स्थानमिदं लृदाप्यम् ॥ ४६५ ॥

प्रज्ञास्वरूपं लृदयं हि सत्यं

प्रज्ञास्वरूपः स य सत्य आत्मा ।

अतः स आत्मा लृदयं हि सत्यं

प्रतिष्ठितं सर्वमिदं हि तस्मिन् ॥ ४६६ ॥

तथाऽपि बुद्ध्या निगमान्तवायो

विधातुमन्तर्भूतां गवेषे ।

अन्तः शरीरे निलयं लृदाप्यं

दिशन्ति तस्यानिलयस्य पुंसः ॥ ४६७ ॥

भङ्गुर्भूमान्येव डिवेन्द्रियाणि

यतः प्रपञ्चेन निमीत्यते स्वः ।

उपाय उन्मीलयितुं स्वरूपं

स्वान्वेषणोऽन्तर्भूतैव साधोः ॥ ४६८ ॥

Quote - Katha Upanishad

पराञ्चि भानि व्यतृणत् स्वयम्भूस्तस्मात् पराऽ् पश्यति ।

कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तयक्षुरभूतत्वमिच्छन् ॥

अन्धस्य मुक्तोरिदमन्तरं हि

सन्दर्शितं स्वानुभवेन बुद्धैः ।

अद्भ्यस्य पुंसः समुद्वेत्यलन्ता

नोद्वेत्यलन्ता तु विमुक्तपुंसः ॥ ४६९ ॥

नित्यापरोक्षोऽपि सदैव जन्तो-

रात्मा मलान् प्रेष्ठ उरुप्रकाशः ।

दुरात्मनाऽलङ्कृतिरूपकेण

लृत्प्रभो यद्ददलं न भाति ॥ ४७० ॥

देलोऽलमस्मीत्यनुभूतिरूपो

भवत्यबोधः अलु अन्धरूपः ।

बोधोऽहमस्मीति विनाऽनुभूतिं

कथं नु नीयेत विनाशमेषः ॥ ४७१ ॥

दोऽहमस्मीति समुद्भवन्ती

धीरेवत्तुं भवतु श्रवनाम्नः ।

सत्यांशमस्यैव विविच्य साधु-

गवेषयेज्जन्मभुवं तदीयम् ॥ ४७२ ॥

नात्यन्तमिथ्या भवतु श्रवणे

नायं हि वन्ध्यातनयस्य तुल्यः ।

आत्माख्यधिष्ठानतयाऽस्ति तस्मा-

न्मृषाऽपि सन् सत्यवदेव भाति ॥ ४७३ ॥

सत्यांश एतस्य हि श्रवनाम्नः

सत्यात्मयैतन्ममदंस्वत्तुपम् ।

आदाय सत्यांशमिमं मुमुक्षुः-

भवेत् समर्थो निजमार्गिणाय ॥ ४७४ ॥

अस्यासदंशं वपुरादिसर्वं

विधाय शिष्टां निरुपाधिकां ताम् ।

सत्यात्मनो दीधितिवत् सुसूक्ष्मा-

मदंस्वत्तुपां चितिमाददानः ॥ ४७५ ॥

श्वा स्वामिनं स्वं समुपैति यद्भत्

तद्गन्धमादाय गवेषयित्वा ।

लभेत यत्किञ्चन मग्नवस्तु

निमज्जय यद्भत् सलिले तथा वा ॥ ४७६ ॥

अस्याहमो जन्मभुवं स्वतत्त्वं

विमृश्य कोऽहं नु कुतोऽहमेषः ।

एति स्वतत्त्वानुबुद्धेषयाऽन्त-

र्निमज्जय निष्ठां सल्लं लभेत ॥ ४७७ ॥

बद्धिर्मुपत्वं निजमार्गोऽस्मिन्

प्रजन्मनश्चेद्विषयास्मिमुप्यात् ।

पुनर्मनोऽन्तर्मुपमेव कुर्यात्

साधुः प्रयत्नात् प्रविलापदृष्ट्या ॥ ४७८ ॥

तरङ्गहेनादिकमब्धिमात्रं

स्वाप्नं जगत् स्वप्नद्वेयं यद्भूत् ।

सर्वं जगद्व्याप्यमेव नान्य-

दिति प्रतीतिः प्रविवापदृष्टिः ॥ ४७६ ॥

कस्येदमेवं विषयाभिमुष्य-

मिति स्वतत्त्वस्य द्दृष्ट्या वा ।

अन्तर्भूमीकृत्य पुनः पुनश्च

मनो नियुञ्जत गवेषयोगे ॥ ४८० ॥

कदा नु निष्ठां सङ्गं लभेये-

त्येवं निरुत्साहमना विधीदन् ।

भक्तोऽथवा स्वात्मगवेषयोगी

स्वयं विमुक्तेर्निरुणद्धि मार्गम् ॥ ४८१ ॥

उत्साहसन्तोषयुतेन भाव्यं

मुमुक्षुणा सात्त्विकमानसेन ।

अनुस्मरन् कालमृषात्वमुक्तं

मनो नियुञ्जत गवेषयोगे ॥ ४८२ ॥

प्रश्नस्य कोऽस्मीति सदैव साधो-

र्द्धारिणि सर्वत्र य सम्भवन्ति ।

द्वारेण केनापि गवेषणेऽस्मिन्

मनो नियुञ्जत पुनः पुनश्च ॥ ४८३ ॥

नास्योत्तरं कायनबुद्धिवृत्ति-

र्न वेत्ति धीस्तं भलु तुर्यसत्यम् ।

अस्योत्तरं स्वानुभवस्तुरीये

नष्टेऽहमि प्रष्टरि ज्वनान्नि ॥ ४८४ ॥

यो निर्विकल्पः सङ्गः समाधि-

स्तत्रैव भायात् स्फुटमात्मतत्त्वम् ।

अन्यत्र धीवृत्तिविमिश्रितत्वाद्

भायाद्यथावत्र छि सत्य आत्मा ॥ ४८५ ॥

नियुक्तमेवं तु मनो गवेषे

लीयेत येन्निष्कल एव यतः ।
 लयात् प्रभोध्याथ पुनश्च साधु-
 र्मनो नियुञ्जत मनोगवेषे ॥ ४८६ ॥
 नाशो लयश्चेत्युभयप्रकारो
 मनोनिरोधो गुरुणाऽस्ति दिष्टः ।
 मनोलयस्यानिवरोधनाथा
 भवन्त्युपाया उदयोगमार्गो ॥ ४८७ ॥
 मनो विलीनं सल वासनाभि-
 र्भवाय पश्चात् पुनरुद्भववेद्धि ।
 नष्टं मनश्चेन्निरामार्गणेन
 निर्वासनं भर्जितबीजवत् स्यात् ॥ ४८८ ॥
 अप्राप्त्यविधा भत वासनाभिः
 स्वाङ्गं हि ता एव मनः स्वरूपम् ।
 गवेषणे स्याद्यदि जागरुर्कं
 मनस्तु तासां भविताऽथ नाशः ॥ ४८९ ॥
 ज्ञानोदयः स्यान्मनसो विनाशा-
 न्नष्टासु सर्वास्यपि वासनासु ।
 मुक्तिर्निरुक्ताऽभिलवासनाना-
 मात्यन्तिको नाश इति प्रबुद्धेः ॥ ४९० ॥
 क्षुरस्य धारा निशिता यथैवं
 मार्गो ह्ययं स्वात्मविचारनामा ।
 रागो लयश्चेत्युभयं विहाय
 तिष्ठेत् सदैकाग्रधिया गवेषे ॥ ४९१ ॥
 अन्येषु योगेषु हि ज्ञानामा
 सन् कोऽपि कर्मादिकदोषयुक्तः ।
 अस्तीति मत्तैव च दोषहीनं
 विधातुमेनं यतते हि योगी ॥ ४९२ ॥
 कर्मित्वनाशाय च कर्मयोगो
 विभक्तिनाशाय च भक्तियोगः ।
 वियोगनाशाय च राजयोगो-

ऽप्यबोधनाशाय च बोधयोगः ॥ ४८३ ॥

स अेव साक्षात् पुरुषः परः सन्
स्वस्मात् पृथक् स्वं गणयन्नबुद्धः ।
तेनैक्यमिच्छन् यतते य योगै-
र्हास्यं हि तस्मादितरत् किमस्ति ॥ ४८४ ॥

आदाय श्रुवस्य चिदंशमेव
तन्मूलभूतात्मगवेषणेन ।
निर्दोष आत्मैव हि भात्यनन्तो
न शिष्यते कश्चन तत्र श्रुवः ॥ ४८५ ॥

अतो महायोगसमाप्यकोऽयं
नान्योऽस्य योगस्य समोऽधिदो वा ।
अन्तर्भवन्त्यत्र समस्तयोगा
अङ्गानि ते ह्यस्य यथोचितं स्युः ॥ ४८६ ॥

श्रुवोदयस्थानगवेषणं यत्
स अेक अेवाभिलयोगमार्गाः ।
स कर्मयोगोऽप्युत भक्तियोगः
स राजयोगोऽप्युत बोधयोगः ॥ ४८७ ॥

प्रश्नस्वरूपो हि गवेष अेव
न ध्यानवत् साधनमेतद्दुक्तम् ।
दृन्मज्जनं समभवति ह्यनेन
प्रश्नेन न ध्यानपरम्पराभिः ॥ ४८८ ॥

केचिन्निदिध्यासनमाचरन्ति
श्रुत्वाऽपि मत्वाऽपि निजं स्वरूपम् ।
अन्यो हि मार्गोऽयमुतान्य अेव
स्वान्वेषरूपो रमणोपदिष्टः ॥ ४८९ ॥

ब्रह्मात्मनोस्तत् त्वमसीत्यभेद-
श्छान्दोग्यवेदान्तनिर्मुक्तिरिति ।
अभेद अेष प्रतिपाद्यते य
वाय्यार्थलक्ष्यार्थविवेचनेन ॥ ५०० ॥

वाङ्मयेऽत्र तच्छब्दनिवेदितस्य
 यथा विना त्वम्बलक्षितस्य ।
 सत्यात्मनस्तत्त्वगवेषणस्य
 कर्तव्यतां श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ५०१ ॥
 अत्र गवेषेण भवेन्मुमुक्षो-
 र्दृन्मज्जनात् स्वानुभवस्तुरीये ।
 न स्यान्निरिद्ध्यासनमस्य कार्यं
 नानेन कार्यं मननं य दीर्घम् ॥ ५०२ ॥
 श्रुत्योदिते तत्त्वमसीति वाङ्मये
 ध्यानं न किञ्चिद्विहितं हि साधोः ।
 उक्ता परस्यैव तुरीयभावे
 बुद्धेन सत्यात्मतयाऽनुभूतिः ॥ ५०३ ॥
 तत्त्वं स्वकं यन्निरुपाधिकं तद्
 ब्रह्मेति वेदान्तगिरा सुशिष्ये ।
 ब्रह्मात्मनोरेकतयाऽनुभूत्यै
 स्वान्वेषेणात् किं करणीयमन्यत् ॥ ५०४ ॥
 विहाय देहात्ममतिं विभृग्य
 स्वमेव बुद्ध्या लृष्टि निष्ठितस्य ।
 भात्यात्मरूपः पर एव साक्षा-
 दित्यर्थको हि श्रुतिशीर्षवाणी ॥ ५०५ ॥
 निजस्वरूपस्य गवेषणं यत्
 साक्षाद् भवेत् साधनमेतदेव ।
 उक्तं निरिद्ध्यासनमङ्गस्य
 देहात्मधीनिर्मथनाय साधोः ॥ ५०६ ॥
 दृन्मज्जनं स्वात्मगवेषणोऽस्मिन्
 न सम्भवेद् दुर्बलमानसस्य ।
 वृत्तिष्वनेकासु विभज्यमानं
 नितान्तमल्पं मनसो बलं हि ॥ ५०७ ॥
 अकाग्रता या मनसो गवेषे
 मनोबलं नाम तदेव नान्यत् ।

ईदृग् बलं यस्य भवेत् स अथ
धीरः स्वधीरक्षणकौशलेन ॥ ५०८ ॥

ध्यानेन वर्धेत मनोबलं यत्
तद् ध्यानमङ्गं निजमार्गाण्यस्य ।
ध्यानान्मनो निश्चलतां प्रसाध्य
ततः स्वतत्त्वं भुगयेत धीरः ॥ ५०९ ॥

अलंस्वरूपा चित्तिरात्मनो या
सर्वोत्तमं ध्येयमिदं मुमुक्षोः ।
मज्ज्जेदनेनैव मनो लृष्टन्त
इत्यस्मदायर्थवरोपदेशः ॥ ५१० ॥

शान्तिं नयन् डेवलकुम्भकेन
चित्तं विना पूरकरेयकाभ्याम् ।
सज्जते येत् स्वात्मगवेषयोगे
लृन्मज्जनं स्यान्मनसो मुमुक्षोः ॥ ५११ ॥

देलुं पृथक्कृत्य निजस्वरूपे
विश्रम्य तिष्ठेद्यदि चित्स्वरूपे ।
अलम्भतिस्तस्य विनाशमेती-
त्येवं वसिष्ठो भगवानवोचत् ॥ ५१२ ॥

आत्मानमन्विष्य मनः कयाऽपि
शक्त्या गृहीतं लृष्टये निमज्जेत् ।
तत्रात्मनश्चित्प्रभया निगीर्ण
मनोऽलमा साकमुपैति नाशम् ॥ ५१३ ॥

शक्तिः कृपाभ्या ञलु सा परस्य
सत्यात्मभूतस्य लृष्टि स्थितस्य ।
विद्यामयी सा ङि समर्थ तस्यै
स्वमेव साधुर्भविता कृतार्थः ॥ ५१४ ॥

ज्ञानाग्निना विश्रमिदं प्रदग्धं
सलालमा यत्र मल्लशमशाने ।
सिद्ध्योम्नि तत्रालमलन्तयाऽऽत्मा
सदाशिवो नृत्यति डेवलः सन् ॥ ५१५ ॥

तदेव चिद्ब्योम छि तत्स्वरूपं

नृत्येदसौ तत्र कथं न्वरूपः ।

आनन्दरूपत्वममुष्य द्दिष्ट-

मेवं छि तन्निश्चलनृत्यमेव ॥ ५१६ ॥

न तत्र मायाऽस्ति न काऽप्यविद्या

न देशकालौ न य कोऽपि जिवः ।

तस्मिन् पदे निर्मलचित्स्वरूप

आत्मैक अवास्ति न किञ्चिदन्यत् ॥ ५१७ ॥

मायाभिधाना परमेशशक्तिः

सर्वं जगद्यत्परिणाम अेव ।

नष्टैव सेयं ळ्ययत्वे परस्मिन्

साकं स्वकार्यैरपि तुर्यभावे ॥ ५१८ ॥

विभात्यतस्तुर्यपदे प्रशान्ते

सत्यात्मरूपं प्रतिबन्धलीनम् ।

तस्मिन् पदे स्वात्मतयाऽवशिष्टो

निगद्यते मुक्तं छिति प्रबुद्धैः ॥ ५१९ ॥

सुदुःखिता स्त्री श्वशुरस्य गेडे

मातुर्गुडे शान्तिभुपैति यद्दत् ।

अेवं मनः संसृतिदुःखतमं

निवृत्य मूलं निजमेव शान्तम् ॥ ५२० ॥

यथा नरः स्वप्रसमुत्थितः सन्

स्वाप्नं जनं पश्यति नैव कञ्चित् ।

अज्ञाननिद्रोत्थित अेवमेको

न वीक्षते कञ्चिदपि स्वतोऽन्यम् ॥ ५२१ ॥

यस्तन्मथानन्दनिमग्न आस्ते

स्वान्यस्य बोधेन विनाऽद्भ्यत्ये ।

पदं तदीयं सल्लजं प्रशान्तं

धीगोचरत्वं लजतां कथं नु ॥ ५२२ ॥

विनष्टचित्तं निजसत्यभावे

विनष्टदृढं य विनष्टलोकम् ।

ज्ञातुं प्रबुद्धं भविता समर्थः

स्वबुद्धिशक्त्यैव कथं नु मर्त्यः ॥ ५२३ ॥

अलक्षाणां तत्र मनोऽपि मन्तुं

शक्नोति तुर्यं न वयोऽपि वक्तुम् ।

अतन्निरासेन तु बोधयन्ति

वेदान्तवायोऽपि हि तत्स्वरूपम् ॥ ५२४ ॥

वायाऽपि वक्तुं मनसाऽपि मन्तुं

शक्यं यदल्पं भलु तत्समस्तम् ।

अगोचरत्वान्मनसो धियोऽपि

भूमेति जानन्ति तमात्मनिष्ठाः ॥ ५२५ ॥

यद्यत् प्रबुद्धैर्निगमान्तवाक्यैः

सत्यं परं प्रत्युपदिष्टमस्ति ।

तत्तद्दुर्लभं शिष्यमृषाग्रजालां

निरास एवेति वदन्ति बुद्धाः ॥ ५२६ ॥

सीता यथा दाशरथिं दिदेश

निषेधनादन्यनृपात्मजानाम् ।

तथात्मनो रूपमतन्निरासै-

र्वेदान्तवाच्यः प्रतिपादयन्ति ॥ ५२७ ॥

अर्थो न वेद्यो न य वेदनीयः

स्वयम्प्राप्तः केवल एव आत्मा ।

तमो निरासेन विना न किञ्चित्

गुरुपदेशैः डियते हि साधोः ॥ ५२८ ॥

ज्ञानात्मकः स्वो हि तिरोहितोऽङ्गैः

प्रापञ्चिकज्ञानमयैस्तमोभिः ।

तमांसि तान्धेव गुरुपदेशा

निरस्य साधुं हि कृतार्थयन्ति ॥ ५२९ ॥

यथाऽवकाशं जनयेन्न कोऽपि

निरोधकापाकराणां विडाय ।

तथाऽऽत्मलाभाय न कार्यमन्य-

द्धित्वा मृषाज्ञाननिरासमस्ति ॥ ५३० ॥

लब्धव्य आत्मा भविता कथं नु
 नासौ विनष्टः फलु तत्त्वदृष्ट्या ।
 येनाहमाऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो
 नाशस्तदीयो भविताऽऽत्मलाभः ॥ ५३१ ॥

परा य पश्यन्त्युत मध्यमा य
 वाग् वैभरी येति यतुःप्रकारा ।
 सा वाक् परा नाम तु भौनमेव
 तदेव रुपं य सतः परस्य ॥ ५३२ ॥

वाग् वैभरी मध्यमवाक्प्रसूता
 वाग् वीक्षमाणाऽस्ति तदीयमाता ।
 तस्याः परा वागिति सुप्रसिद्धा
 वाक् सैव भौनं पर चित्स्वरुपम् ॥ ५३३ ॥

व्याख्या यथार्थाऽप्युत भौनमेव
 स्थितस्य बुद्धस्य पदे तुरीये ।
 वाग् वैभरी भेदमतिप्रसूता
 वदेत् परं तं कथमस्तभेदम् ॥ ५३४ ॥

अतो हि भौनेन दिदेश रुप-
 मात्मस्वरुपस्य गुरुः पुराणः ।
 भौनेन वाचो मनसोऽपि पूर्वे
 शिष्या अबुध्यन्त तदीयरुपम् ॥ ५३५ ॥

गुरोः प्रबुद्धस्य हि भौनभावात्
 स्वयं प्रबुद्धाश्च भवन्ति सन्तः ।
 वायोपदेशाः प्रभवन्ति नैव
 तत्त्वं परं बोधयितुं यथावत् ॥ ५३६ ॥

गुरोः प्रबुद्धस्य यदस्ति भौनं
 शक्तिस्तदीया न हि मानमेति ।
 भौनोपदेशः परमो हि तस्मात्
 तेनैव साधोर्हि मनःप्रशान्तिः ॥ ५३७ ॥

दीक्षा त्रिधोक्ता गुरुणा प्रयोज्या

निरीक्षणध्यानकराभिभर्शाः ।

गुरोस्तु मौनस्थितिसम्प्रयुक्तां

ब्रवीति दीक्षां परमां गुरुर्नः ॥ ५३८ ॥

मौनोपदेशादपि मौनभावे

स्थित्वैव लब्धा भवतीत्यतश्च ।

मौनं पदं तं निगदन्ति बुध्वा

मौनी वदन्नेव स सम्प्रबुध्वाः ॥ ५३९ ॥

सकृद्धिमातं पदमव्यं त-

थ्यैतन्यमानोः प्रभवैव तस्य ।

अतः प्रमादाख्युतिरात्मभावा-

न्न बुध्वापुंसो भविता कदाचित् ॥ ५४० ॥

अत्ता समस्तस्य यरायरस्या-

ध्यात्मेति वेदान्तगिरा यदुक्तम् ।

निर्दिश्यते तेन तदीयभासा

ग्रासोऽस्य विश्वस्य तमोमयस्य ॥ ५४१ ॥

निगीर्य सर्वं धनविश्वरूपं

चैतन्यभासा निजया परात्मा ।

अेकोऽद्भयो भात्यरुणायलेश

एति स्वरूपं गुरुणाऽस्ति गीतम् ॥ ५४२ ॥

ब्रह्मात्मभावं प्रतिपद्य तुर्थे

विमुख्यते स्वो भवबन्धपाशात् ।

एत्येष वादो न भवेद्यथार्थो

नहि स्वरूपाख्युतिरात्मनोऽभूत् ॥ ५४३ ॥

न श्चेतिमानं नवमेति धौतं

वस्त्रं स्वभावो ऽयमस्य यद्भूत् ।

ब्रह्मत्वमात्मा नहि याति बोधाद्

ब्रह्मत्वमात्मप्रकृतिर्हि नित्यः ॥ ५४४ ॥

ब्रह्मज्ञ आत्मज्ञ एति प्रसिद्धे

बुध्वापुंसो भवतोऽभिधे द्वे ।

ब्रह्मैव यात्मैव यतः स बुद्धो
 ज्ञाते उभे तेन कथं भवेताम् ॥ ५४५ ॥
 अब्रह्मताधीरहितत्वमेव
 ब्रह्मज्ञातोक्ता न तु काश्चिदन्या ।
 आत्मज्ञाता नाम भवेदनात्म-
 न्यात्मत्वमत्या रहितत्वमेव ॥ ५४६ ॥
 तत्त्वं स्वमन्विष्य परस्य तस्य
 सत्यात्मनोऽन्नत्वमुपेत्य तुर्ये ।
 कथं नु तस्मान्निजसत्स्वरूपात्
 तिष्ठेत् पृथक् कश्चन बुद्धनामा ॥ ५४७ ॥
 अद्वैतनिष्ठामनुभूय तुर्ये
 श्रुवेत् पृथक्त्वेन कथं परस्मात् ।
 तद् ब्रह्मनिर्वाणमुदीरितं हि
 कृष्णेन साक्षात् परमेण पुंसा ॥ ५४८ ॥
 निर्दिश्यते ब्रह्म यथैव शास्त्रे
 निर्दिश्यते बुद्धपुमांस्तथैव ।
 ब्रह्मस्वरूपं भलु संविद्येव
 बुद्धस्वरूपं न ततोऽस्ति भिन्नम् ॥ ५४९ ॥
 नात्मद्रयं कस्यचिदस्ति यस्मात्
 तद् वेद्मि मामित्यपि नेति ङास्ये ।
 वेद्यत्वमात्मा न कदाऽपि याती-
 त्येषाऽस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ ५५० ॥
 अद्वैतनिष्ठेत्युदिताऽस्ति सेय-
 मुपाधिनिर्मुक्तनिजस्वरूपे ।
 यतो न तस्मात् पृथगस्ति पूर्णं
 ब्रह्माभिधानं परसत्यमेकम् ॥ ५५१ ॥
 अद्वैतता सा विदुषाऽनुभूता
 सत्यात्मनस्तुर्यपदाधिगत्या ।
 न साधनाभ्यासभवेन सिद्धा
 सत्यात्मनः सा भलु नित्यसिद्धा ॥ ५५२ ॥

द्वैतं भवेत् सत्यमिदं हि तावद्

यावद् भवेत् साधनतत्परत्वम् ।

सिद्धौ भवेदद्वयतोद्भवस्तु

द्वैतप्रणशाशादिति केचिदाहुः ॥ ५५३ ॥

नेमे विजानन्ति तु तुर्यतत्त्वं

कालातिगं यानुदितप्रपञ्चम् ।

अद्वैतमाधेन्तविवर्जितं हि

द्वैतं सदृक्कालमसत् सदैव ॥ ५५४ ॥

मिथ्याभ्रमरथैव विराम उक्तः

शास्त्रे मुमुक्षोरुलभो विनाशात् ।

सत्यं न बोधेन विनाशमीया-

न्न भासते किञ्चिदसत् तुरीये ॥ ५५५ ॥

द्वैतं भवेत् सत्यमिदं सदैव

ज्ञानेऽपि नैवास्य भवेद्विनाशः ।

अद्वैतसिद्धिर्न भवेत् कदाऽपी-

त्येष मतिर्दूरतरैव साधोः ॥ ५५६ ॥

सत्या सदैवाद्भयताऽऽत्मनोऽसौ

स्वान्वेषणो सत्यपि यात्मलाभे ।

लब्ध्वोऽभवधो दशमो गवेषात्

पूर्वं य सोऽयं दशमो हि नान्यः ॥ ५५७ ॥

जानन्त्यजातिं परवस्तुनो ये

माऽऽड्यवेदान्तनिःशुभ्यमाणाम् ।

तत्त्वे परे निश्चितबुद्ध्यस्ते

मुच्यन्ति नैतादृशमुग्धवाटैः ॥ ५५८ ॥

न भीतिकामौ भवतोऽद्भयत्त्वे

स्थितस्य बुद्ध्यस्य यथाऽज्ञापुंसः ।

द्वैतेक्षया मोहितमानसानां

नृणामुभे कामभयेऽनिवार्ये ॥ ५५९ ॥

भीतिर्द्वितीयाह्नि भवेद्वितीदं

भीत्यास्पष्टं द्वैतमिदं प्रदिष्टम् ।
 भेदप्रतीत्या मुषितात्मभावो
 नात्येति भीतिं भलु कोऽपि जन्तुः ॥ ५६० ॥
 विद्वानगम्ये मनसोऽपि वाया-
 मानन्दरूपात्मनि मोदमानः ।
 बिभेत्यसौ नैव कुतश्चनेति
 श्रुत्योदिता निश्चलता तुरीये ॥ ५६१ ॥
 नोद्वेति कामोऽपि हि कोऽपि तुर्ये
 मृतो ह्ययं कामयिताऽऽमाप्यः ।
 सर्वार्थं कामान् समकालमेव
 लब्ध्वेव बुद्धोऽस्ति हि नित्यतृप्तः ॥ ५६२ ॥
 आत्मैव सर्वं हि तदीयलाभे
 लब्धव्यमन्यत्र हि किञ्चिदस्ति ।
 तदामकामो गदितोऽप्यकामः
 शास्त्रे प्रबुद्धोऽस्ति हि यद्गदीशः ॥ ५६३ ॥
 साक्षात्कृतं येन निजं स्वरूपं
 स कस्य कामाय य किं समिच्छन् ।
 तप्येत देहात्मधियेति वक्ति
 बुद्धस्य कामानुद्यं श्रुतिर्हि ॥ ५६४ ॥
 देहात्मना संस्थित एव कामी
 बुद्धस्तु देहात्मधिया विमुक्तः ।
 स्वकं शरीरं समवैति बुद्धः
 शरीरमन्यस्य यथा तथैव ॥ ५६५ ॥
 सुभस्य नास्वाहनमस्ति तुर्ये
 सुमित्वद्दुःमित्वमती न तत्र ।
 सुभस्य दुःभस्य विलक्षणं तत्
 तुर्यं पदं द्रष्टविवर्जितत्वात् ॥ ५६६ ॥
 न शिष्यते कश्चन तत्र कोशः
 स्वरूपसङ्गोयकरोऽज्ञापुंसात् ।
 अप्पाऽऽ आत्मा निरुपाधिको हि

विराजते तत्र विद्यत्समानः ॥ ५६७ ॥

निर्वाणसङ्घां सुगतो गुरुयर्था

द्विदेश निष्ठां भवद्गुणभङ्गीम् ।

कोशे समस्ते गलिते तुरीये

पदे स्थितिः सेति गुरुर्जगात् ॥ ५६८ ॥

न संशयानामुद्योऽस्ति तत्र

पुमान् प्रबुद्धः स्थितधीर्लि नित्यम् ।

आस्ते स सङ्ख्यविकल्पहीनः

प्रशान्तगम्भीरतयाऽस्तथेताः ॥ ५६९ ॥

Quote - Upanishad

भिद्यते षुद्धयग्रन्धिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

आद्यन्तहीनं स्वमवेत्य बोधात्

स मृत्युमत्येत्यपि सम्प्रबुद्धः ।

पुमान्बुद्ध्याऽमृतमात्मतत्त्वं

नात्येति मृत्युं अत कोऽपि लोके ॥ ५७० ॥

लेभे जनिं यः परमे स्वमूले

वियार्थं कस्मादडमित्युदारः ।

स एव जातः स य नित्यजातो

नवो नवोऽयं सततं मुनीन्द्रः ॥ ५७१ ॥

छत्येवमाचार्यवरेण द्विष्टा

ब्रह्मात्मभावे सङ्ग्रे स्थितस्य ।

निष्ठा परा सर्वविकारहीना

निरामया कालद्विगाधतीता ॥ ५७२ ॥

अज्ञस्य लोके मरणाय जन्म

मृतिस्तदीया जन्नाय भूयः ।

तस्माद्विमे जन्मभृती मृषैवे-

त्यस्मत्स्यमुक्तं भगवत्तमेन ॥ ५७३ ॥

मृतिर्यथार्था त्वलभो विनाशो

जनिर्यथार्था सलज्जाम्निष्ठा ।
 द्वन्द्वैर्विमुक्तं पदमव्यं तद्
 यत्रैकतां जन्ममृती भजेते ॥ ५७४ ॥
 अद्वैतभावे स्थितिमेत्य नित्यां
 भेदान् कथं पश्यतु सम्प्रबुद्धः ।
 भेदाकुलं भाति यदज्ञापुंसां
 विश्वं तदात्मैव हि बुद्धपुंसः ॥ ५७५ ॥
 अभेददृष्टिः समदर्शनं ये-
 त्येतद् द्वयं यद् विदुषो वदन्ति ।
 तद् भेददृष्ट्या रक्षितत्वमेव
 न केवलत्वे भलु वीक्षणानि ॥ ५७६ ॥
 स्वमेव सर्वत्र य नित्यबुद्धं
 बुद्धः पुमान् पश्यति न स्वतोऽन्यम् ।
 तन्मन्यतेऽज्ञं कमपीड नासौ
 सर्वे प्रबुद्धा हि तदीयदृष्ट्या ॥ ५७७ ॥
 यथा यरेत् कश्चन सुप्त एव
 तथैव बुद्धो जगति क्रियासु ।
 दृश्येत जानन्नैव लोकभेदान्
 भेदानजानन्नपि सर्वदैव ॥ ५७८ ॥
 बुद्धस्य याज्ञस्य भिदा स्फुटास्या-
 न्निन्दा नुतिश्चेत्युभयोश्च दृश्या ।
 द्रयोर्न भेदं समवैति बुद्धो
 द्वन्द्वं मृषेदं भलु यद्भ्रमन्त्यत् ॥ ५७९ ॥
 विज्ञाय वेदान्तनिगूढमर्थं
 विधाय विश्वं तृणवत् समस्तम् ।
 अप्राप्य निष्ठां निजसत्यभावे
 स्वस्यैव तत्त्वस्य गवेषणेन ॥ ५८० ॥
 अलुभदेहात्ममतिर्विमुच्यन्
 यः सत्यवज्जुवभिदाभवैति ।
 यात्येव सोऽयं ज्यवशोऽपि दास्यं

वाराङ्गनाया नुतिनामिकायाः ॥ ५८१ ॥

कमप्यजानन् पुरुषं स्वतोऽन्य-

मप्रच्युतः स्वीयपदात् प्रबुद्धः ।

निन्दानुतिभ्यां न विकारमेति

निन्दा नुतिर्वा स्वकृतेव तस्मै ॥ ५८२ ॥

देहीव मर्त्यः परिदृश्यमानो

नासौ शरीरी निरडङ्कृतिर्यत् ।

सूक्ष्मं वपुस्तस्य न देहपाते

निर्याति किन्तु प्रविलीयतेऽत्र ॥ ५८३ ॥

सत्यं प्रपञ्चं भत मन्यमाना

रूपं प्रबुद्धस्य वदन्ति केचित् ।

तस्येच्छयाऽरूपिण्येव रूपं

कदाचन स्यादिति केचिदाहुः ॥ ५८४ ॥

रूपस्य सर्वस्य निदानभूता

नष्टा ष्यञ्जन्ता निजतत्त्वबोधात् ।

रूपाण्यतोऽसन्ति हि बुद्धपुंस-

स्तन्मुग्धतैषा भत रूपवार्ता ॥ ५८५ ॥

अभूद्विदं पूर्वमथ प्राणै-

मित्येवमुक्तिश्च न युज्यते यत् ।

रूपी न कोऽप्यस्ति हि तत्त्वदृष्ट्या

रूपी प्रबुद्धो भविता कथं नु ॥ ५८६ ॥

भावे तुरीये सडजे स्थितस्य

बुद्धस्य देहत्रितयं विनैव ।

छञ्छाऽपि रूपत्राडणो कथं स्यात्

सेयं वृथा पामरऽञ्जनी वाक् ॥ ५८७ ॥

नदी यथा वारिधिमेत्य तस्मिन्

हित्वा नदीरूपमुपैत्यभेदम् ।

अेवं प्रबुद्धोऽपि विहाय रूपं

परात्परे पुंसि भजत्यभेदम् ॥ ५८८ ॥

अेव श्रुतिर्वक्ति छि उपलाना-
 दैश्वं परस्मिन् विदुषस्तुरीये ।
 श्रुवन्विमुक्तोऽप्यशरीर अेव
 शरीरिणं स्वं न छि मन्यतेऽसौ ॥ ५८८ ॥

बुद्धस्य रुपं प्रति योऽहमाष्यो
 वादी भवेत् तस्य विनाश अेव ।
 अ्रवीति मुक्तिं भगवान् गुरुर्य-
 त्त्रिरर्थकोऽयं अत रुपवादः ॥ ५९० ॥

अतो न निर्याति छि देहपाते
 सूक्ष्मं वपुस्तस्य यथाऽज्ञापुंसाम् ।
 विलीयतेऽत्रैव छि तत् स्वमूले
 न शिष्यते किञ्चन निर्गमाय ॥ ५९१ ॥

प्रबुद्धपुंसां अडुताऽपि मर्त्यैः
 प्रतीयमाना न भवेद्यथार्था ।
 प्रापञ्चिका अेव छि सर्वभेदा
 न निष्प्रापञ्चे अलु ते भवन्ति ॥ ५९२ ॥

बुद्धः पुमानेष मयाऽद्य दृष्टो
 द्रक्ष्याम्यतोऽन्यानपि बुद्धपुंसः ।
 छिति अ्रुवाणो विदुषां स्वरुपं
 न वेत्ति सख्यित्सुअरुपमेकम् ॥ ५९३ ॥

अजानतः स्वं अत बुद्धमन्त-
 विभान्ति बुद्धा अलवो विभिन्नाः ।
 तं स्वात्मभूतं समवैति यस्तु
 न तस्य नानात्वमिदं यथार्थम् ॥ ५९४ ॥

आद्यो गुरुर्यो मुनिसत्तमानां
 द्दिदेश भौनेन परं पदं स्वम् ।
 पश्चात्थ यः शङ्करदेशिकेन्द्रः
 स अेव छि श्रीरमणो गुरुर्नः ॥ ५९५ ॥

यन्नित्यसिद्धं निजतत्त्वमन्त-
 स्तदात्मना सुस्थितिरेव तुर्ये ।

सिद्धिर्थाथार्थं न तु काचिदन्ये-
त्यस्मद्गुरुः श्रीरमणो ब्रवीति ॥ ५८६ ॥

लब्धव्य आत्मेति मतिर्न सत्या
नासौ विनष्टः भवतु तत्त्वदृष्ट्या ।
वदन्ति बुद्ध्या अत एव सत्यं
तं नित्यसिद्धं निम्बिलस्य जन्तोः ॥ ५८७ ॥

भूमानमात्मानमतोऽन्यदल्पं
श्रुतिर्वदन्ती दिशतीममर्थम् ।
विक्रीय तं विश्वमिदं समस्तं
कीत्वाऽपि मर्त्यः कृपाणो हि शोच्यः ॥ ५८८ ॥

अतो ऽयकार्पाण्यपदं तुरीयं
कार्पाण्यमन्यच्छ्रुतयो वदन्ति ।
पूर्णां हि सम्प्राडिव सम्प्रबुद्धो
बिक्षामटंश्चापि न दैन्यमेति ॥ ५८९ ॥

वदन्ति सिद्धीरणिमादिकांस्तु
बलिर्मुष्मा भोगपरा विमूढाः ।
वक्तिश्रुतिर्मन्दधियां कथञ्चित्
प्ररोचनार्थं अत ताश्च सिद्धीः ॥ ६०० ॥

आविद्यकाः स्वप्नसमाः यतस्ता
न तासु मोहं भजते विवेकी ।
पूर्णास्तुरीये स्थितिमेत्य सत्ये
बुद्धो न मुष्येदनुतासु तासु ॥ ६०१ ॥
धत्यात्मलाभस्य समोऽन्यलाभो
नास्तीति बुद्धैः प्रकटीकृतेऽपि ।
मत्वाऽऽत्मनाशस्य पदं तुरीयं
बिभ्यत्यमुष्मादविवेकिनस्तु ॥ ६०२ ॥

प्रयान्ति वृद्धिं विदुषस्तुरीये
स्थितस्य तेजो धिषणा बलं य ।
यथा वसन्तस्य समागमेन
सौन्दर्यमुष्याः सुगुणास्तदुषाम् ॥ ६०३ ॥

शमादिका ये सुगुणा मुमुक्षो-

र्थत्वेन सम्पाद्य य रक्षाणीयाः ।

स्वाभाविकास्ते विदुषो भवन्ति

स निर्गुणः सद्गुणशेवधिश्च ॥ ६०४ ॥

नाशेऽलमस्तन्न छि काऽपि नष्टि-

र्नैवात्मनाशस्य पदं तुरीयम् ।

अलन्तयाऽऽत्माऽस्ति तु नष्टकल्पो

नाशेऽलमो नश्यति नष्टिरेषा ॥ ६०५ ॥

अेषोऽन्ततोऽलङ्कृतिनाश अेव

धर्मार्थकामा अपि सत्यवाणी ।

सन्ध्यासमौने य तपोऽपि योगः

सत्यं परस्मै स्वनिवेदनं य ॥ ६०६ ॥

भवन्त्यसत्यानि तदाप्यकानि

वपुष्यलन्तामलिनीकृतानि ।

स्वाभाविकान्येव भवन्ति तानि

स्थितस्य सत्यात्मतया तुरीये ॥ ६०७ ॥

अलङ्कृती द्वे विदुषो निरुक्ते

कर्तव्यहानिः कृतकृत्यता य ।

अज्ञानमूलं ल्युभयं नरस्य

कर्तव्यता चाप्यकृतार्थता य ॥ ६०८ ॥

न कर्मसाध्यं विदुषोऽस्ति यस्मात्

किञ्चिन्न कर्तव्यमिहास्ति तस्य ।

कर्तव्यमत्रास्ति तु यस्य किञ्चित्

स मोहपाशैर्भत बद्ध अेव ॥ ६०९ ॥

पृथन्ति केचित् किमु बुद्धपुंसो

ध्यानं न कार्यं भवतीति मुग्धाः ।

गत्वा विदेशान् ननु शिक्षणीया

बुद्धेन मर्त्या एति पृथ्यतेऽन्यैः ॥ ६१० ॥

अलं तदस्मीत्यनुसन्धानो

भवेन्न बुद्धः भलु साधकोऽसौ ।

ध्यानं तदस्मीति तु बुद्धपुंसा
ध्यानं नरोऽस्मीति यथा नरोऽण ॥ ६११ ॥

यद्विस्मृतं तत्स्मृतिरेव युक्ता
नाविस्मृतस्य स्मृतिरस्ति लोके ।
न विस्मृतं यद् विदुषाऽऽत्मतत्त्वं
तस्य स्मृतिस्तेन कथं घटेत ॥ ६१२ ॥

ध्यानं यथार्थं तु सतः परस्य
निष्ठैव चिन्तारहितात्मभावे ।
निरन्तरं ध्यानमिदं न ङातुं
शक्यं न कर्तुं विदुषा कदाऽपि ॥ ६१३ ॥

क्वचित् प्रदेशे स्थितवत् प्रबुद्धः
सन्दृश्यमानोऽपि वियत्समोऽसौ ।
तिष्ठन् सदा सवे सलजे समाधौ
व्याप्नोति शक्त्या भुवनं समस्तम् ॥ ६१४ ॥

अवत्यसौ स्वानतिदूरतश्चा-
थ्यचिन्त्यशक्त्या निजया प्रबुद्धः ।
विनैव चिन्तां सलजे समाधौ
स्थितोऽपि सन् सन्ततमस्तचित्तः ॥ ६१५ ॥

करोति चिन्तां किमु कोऽपि नृणां
स्वप्रेक्षितानां मनुजः प्रबुध्य ।
तथाऽज्ञानृणां न करोति चिन्तां
स्वाज्ञाननिद्रोत्थित आत्मबोधात् ॥ ६१६ ॥

गुणानसौ त्रीनतिवर्तते य-
दतो न दोषाः प्रभवन्ति तस्मिन् ।
कर्मात्रं यद्यत् कुरुते प्रबुद्ध-
स्तत्तद् भविष्यत्यनवधमेव ॥ ६१७ ॥

अत्येति शास्त्राण्यत एव बुद्धो
निबध्यते तैर्न हि निर्मनस्कः ।
भवन्त्यविद्वद्धिषयाणि तानि
ते ल्येव कर्तृत्वधिया विधेयाः ॥ ६१८ ॥

प्रतिष्ठितो यत्र पदे प्रबुद्धो

भवन्त्यवेदाः भलु तत्र वेदाः ।

देवा अदेवा इति तस्य भावो

निर्दिश्यते हि श्रुतिशीर्षवाया ॥ ६१८ ॥

बुद्धोपदेशान् मनुजोऽनुतिष्ठेद्

बुद्धैः कृतं कर्म तु नानुतिष्ठेत् ।

बुद्धोपदेशाः परमं प्रमाणं

न कर्म तेषां तु तथा प्रमाणम् ॥ ६२० ॥

सर्वाश्च योगानतिगत्य तिष्ठन्

तुर्येऽव्युतो बुद्धपुमान् भवेऽत्र ।

योगीव वा भोगिवदेव वा स्यात्

तौ योगभोगौ भवतो न सत्यौ ॥ ६२१ ॥

शिष्योपदेशे समुदीरिते द्वे

बन्धो विमुक्तिर्भवतो न सत्ये ।

द्रुद्धानि सर्वाणि मृषेति सिद्धे

द्रुद्धं तदेतत् कथमस्तु सत्यम् ॥ ६२२ ॥

आत्मा स्वयं नित्यविमुक्त एव

बद्धस्त्वविद्योदितं श्रुव एव ।

तत् तत्त्वतो नास्ति हि काऽपि मुक्ति-

र्बन्धप्रतीत्यैव हि मुक्तिचिन्ता ॥ ६२३ ॥

कस्यास्ति बन्धोऽयमिति स्वतत्त्वं

मुमुक्षुरन्विष्यति येत् तदन्ते ।

आत्माऽनुभूयेत हि नित्यमुक्त

इत्यस्ति वाणी भगवत्तमस्य ॥ ६२४ ॥

अजातिरेव प्रकटीकृता हि

श्रुत्याऽपि बुद्धैश्च सतः परस्य ।

तस्यैव सत्यात्मतया स्थितत्वात्

स बन्धमापेति कथं नु वाच्यम् ॥ ६२५ ॥

सत्यो हि बन्धो यदि नान्तमीया-

दनादिरङ्गीकियते छि अन्धः ।
सान्तादिमत्वाख्य भवेद्विमुक्ति-
र्भन्धस्य मिथ्यात्वमतोऽनिवार्यम् ॥ ६२६ ॥

अद्भोऽभवं पूर्वमथास्मि मुक्त
छत्येवमुक्तिं शृणुमो न बुद्धात् ।
कालातिगा सा पदवी छि तुर्या
चिन्त्यं भवेज्जन्म कथं तदीयम् ॥ ६२७ ॥

नैवागतं किञ्चन मत्स्वरूपे
सदैकधैवास्मि विकारहीनः ।
छत्येवमूये भगवान् छि पृष्टो
लब्धा विमुक्तिर्भवता कथेति ॥ ६२८ ॥

पुर्या सतां पण्डरिनामिकायां
यामः कदा तामिति गीतमादौ ।
प्राप्ता वयं तामिति गीतमन्ते
यद्भत् तथैवेह विमुक्तिवार्ता ॥ ६२९ ॥

स्वप्ने भ्रमित्वा स्वगृहं निवृत्य
भूयोऽपि तत्रैव गतः सुषुप्तिम् ।
प्रबुध्य पश्येत् स्वगृहे यथा स्वं
मुक्तिस्तथैवेति गुरुर्जगाह ॥ ६३० ॥

नित्यानुभूते मम सत्स्वरूपे
स्थितोऽस्मि मिथ्या ल्यनुभूतयोऽन्याः ।
छति प्रबोधेन मतिप्रसादो
भवेद्विमुक्तिर्न किमप्यपूर्वम् ॥ ६३१ ॥

बुद्ध्यस्य नित्यो मडिमाऽस्ति सोऽयं
वृद्धिक्षयौ तस्य न कर्मणोति ।
अनिष्टमिष्टं य इदं कृतस्य
न कर्मणः स्याद्विदुषः कदाऽपि ॥ ६३२ ॥

यथा कथासंश्रवणे सुदूरे
धिगा गतो नैव कथां शृणोति ।
कर्माणि कुर्वन्नपि बुद्ध्येवं

निर्वासनत्वान्मनसो न कर्ता ॥ ६३३ ॥

सवासनत्वान्मनसस्तु कर्ता

भवत्यकुर्वन्नपि याज्ञमर्त्यः ।

स्वप्ने यथाऽद्रेः शिखरादधस्तात्

पतेच्छरीरे सति निश्चलेऽपि ॥ ६३४ ॥

शरीरमात्रेण कृतं न कर्म

मनःकृतं यत् तु तदेव कर्म ।

नायेतनं कर्तुं भवेच्छरीरे

मनो भवेत् कर्तुं तु येतनत्वात् ॥ ६३५ ॥

प्रारब्धवेगेन यरन्ति कर्म

दृढेन्द्रियप्राणमनांसि यद्यत् ।

न लिप्यते तेन पुमान् प्रबुद्ध

धृत्युक्तवान् श्रीभगवान् गुरुर्नः ॥ ६३६ ॥

न लिप्यते सृष्टयवनादि कर्म

कुर्वन्नपीशः ऋषु तद्भवेव ।

न लिप्यते कर्मभिरत्र बुद्धो

भिदा तयोर्नास्ति हि तत्त्वदृष्ट्या ॥ ६३७ ॥

अश्रंश्च गच्छंश्च वदन् स्मरंश्च

कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽङ्गैः ।

कर्ताऽपि भोक्ता न तु तत्त्वतोऽसौ

स ङीश्वराधीनसमस्तवृत्तिः ॥ ६३८ ॥

कर्ता यद्वि स्वः स भवेद्धि भोक्ता

कर्तृत्वनाशे निजमार्गणेन ।

साकं विनश्येत् त्रिविधं य कर्म

विमुक्तिमेतां समवेहि नित्याम् ॥ ६३९ ॥

भुङ्क्ते यथा निद्रितभालकोऽन्नं

स्वमातृदत्तं न तु वेत्ति भुक्तम् ।

अेवं प्रबुद्धोऽपि हि कर्मजन्यं

भुङ्क्ते क्वलं भोक्तृतया विनैव ॥ ६४० ॥

कर्ता न कोऽप्यस्ति ङि तत्त्वदृष्ट्या
 स्वज्ञाज्ञायोरस्ति भिदेयमेव ।
 कर्ताऽऽत्मस्मीत्यभिभन्त्यतेऽज्ञो
 बुद्धस्य नोदति तु कर्तृताधीः ॥ ६४१ ॥
 आगामिकर्माण्यपि सञ्चितानि
 नश्यन्ति बुद्धस्य पुनर्न जन्म ।
 प्रारब्धकर्म त्ववशिष्टमस्ती-
 त्युक्तिर्न सत्या परमार्थदृष्ट्या ॥ ६४२ ॥
 यथा मृते भर्तरि सत्यमुष्य
 शिष्येत भार्याऽविधवा न काऽपि ।
 अेवं मृते कर्तरि नैव कर्म
 कृलप्रदं किञ्चन शिष्टमस्ति ॥ ६४३ ॥
 यथा प्रबोधे सति नैव कर्म
 स्वप्ने कृतं किञ्चन शिष्टमस्ति ।
 कर्माज्ञातायां चरितं तथैव
 सत्यात्मबोधे सति नास्ति शिष्टम् ॥ ६४४ ॥
 प्रारब्धमस्तीति वयः श्रुतीनां
 भवेद्विदं त्वज्ञाधियोऽनुरोधः ।
 तदीयदृष्ट्या कृलमस्ति तस्य
 बुद्धः शरीरी भत तन्मतेन ॥ ६४५ ॥
 प्रियाप्रिये न स्पृशतो ङि बुद्धं
 देलं विनैव स्थितमात्मभावे ।
 नैष्कल्यमेवं विदुषः कृतीनां
 वेदान्तवाचैव निरुक्तमस्ति ॥ ६४६ ॥
 कृत्तेऽपि दग्धे विदुषः शरीरे
 व्युतिर्न तस्यास्ति निजस्वउपात् ।
 यथा गुडं यूर्णितमग्नितामं
 त्यजेन्न माधुर्यरसं स्वकीयम् ॥ ६४७ ॥
 सदेऽमुक्तिश्च विदेऽमुक्ति-
 रुक्ते उभे ङ्यज्ञाधियोऽनुवृत्त्या ।

देही भवेन्नैव हि कोऽपि मुक्तो

भवेद्धि मुक्तिः सकलैकतया ॥ ६४८ ॥

प्रारब्धशक्तिर्भविता हि देहे

नात्मस्वरूपेऽस्ति तु शक्तिरस्य ।

तस्मै स्वदेहो विदुषाऽर्पितो यत्

कथं नु बाध्येत स तेन बुद्धः ॥ ६४९ ॥

प्रारब्धकर्मापित देहकोऽसौ

बुद्धोऽस्ति देहे ममता विनैव ।

अेवं स्फुटं शङ्करदेशिकेन

दिष्टं मनीषाभिधपञ्चकेऽस्ति ॥ ६५० ॥

सूक्ष्मं शरीरं विदुषोऽस्ति शिष्ट-

मित्युच्यते येदिल कारणाभ्यम् ।

अज्ञानरूपं निधनं गतं यत्

सूक्ष्मेण सङ्गो विदुषः कथं स्यात् ॥ ६५१ ॥

ब्रह्मास्त्यसङ्गं हि तथैव बुद्धो

भवत्यसङ्गो हि भवे यथा भम् ।

वपुर्विकारा उत मानसाश्च

बुद्धं कथञ्चिन्न हि संस्पृशन्ति ॥ ६५२ ॥

जागर्ति यो नैशपटे प्रबुद्धो

याने सुषुप्तस्य समः स उक्तः ।

यानस्य तुल्यं गदितं शरीरं

तुरङ्गवय्यापि दशेन्द्रियाणि ॥ ६५३ ॥

गतिं स्थितिं वाञ्छिवियोजनं च

यानस्य नो वेत्ति हि तत्र सुमः ।

अेवं सुषुप्तश्च शरीरयाने

न वेत्ति बुद्धो हि शरीरभावान् ॥ ६५४ ॥

बुद्धस्तु तिष्ठन् सल्लजे समाधौ

कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यतेऽङ्गैः ।

नानाऽप्यवस्था भजतीव भाति

ता वीक्ष्य भुञ्जन्त्यविवेकिनस्तु ॥ ६५५ ॥

सुप्तिः समाधिश्च शरीरयेष्टा

एति त्रिधा भ्रान्ति छि तस्य भावाः ।

अनांश्च भिन्ना एति मन्यतेऽङ्गो

विलोक्य भुङ्क्ष्य शरीरमात्रम् ॥ ६५६ ॥

सदैकधैवास्ति तु सम्प्रभुङ्क्ष-

स्तस्य स्थितिर्नित्यसमाधिरेव ।

न कर्मभिस्तस्य विरोधवेशो

न कर्मणां तेन विरोधवेशः ॥ ६५७ ॥

द्वे निर्विकल्पे छि समाधिनिष्ठे

स्यात् केवलैका सङ्गभिधाऽन्या ।

न केवलां प्राप्य भवेत् प्रभुङ्क्षः

स अथ भुङ्क्षः सङ्गस्थितो यः ॥ ६५८ ॥

यः केवलो नाम समाधिरुक्तः

स योगिनः स्थान्मनसो लयेन ।

समाधिरुत्थानमिति प्रसिद्धे

स्थिती विभिन्ने भवतोऽस्य लोके ॥ ६५९ ॥

मनः समाधौ भत योगिनोऽस्य

सवासनं ह्येव भवेद्विहीनम् ।

स्थित्वा समाधौ सुचिरं य सोऽयं

व्युत्थाप्यते वासनया भवाय ॥ ६६० ॥

यदा समाधेरयमुत्थितः स्यात्

पूर्वोञ्जितां संसृतिमाददाति ।

सम्मोहनद्रव्यविनष्टबोधः

कर्मासमाप्तं प्रतिबुध्य यद्भत् ॥ ६६१ ॥

संसारमेवं प्रतिपद्य योगी

भूयः समाधिं प्रविशेत् प्रयत्नात् ।

भुङ्क्षस्त्वयत्नः सङ्गस्थितत्वा-

न्न तं विमुञ्चत्यपि नाददाति ॥ ६६२ ॥

न संसृतिं याति कदाऽपि भुङ्क्षः

समाधिरेव प्रकृतिर्हि तस्य ।
 विना समाधिं स कदाऽपि नास्ती-
 त्यतः समाधिः सञ्जाभिधोऽयम् ॥ ६६३ ॥

अप्रयुतोऽसौ निजसत्यभावात्
 स्थितः सदा स्वे सञ्जे समाधौ ।
 ज्वन् विमुक्तो व्यवर्तुमीष्टे
 लोके यथा शङ्करदेशिकायाः ॥ ६६४ ॥

योगी यदा केवलभावमग्न-
 स्तदा न शङ्नोति हि कर्म कर्तुम् ।
 यदोत्थितोऽसौ भविता समाधेः
 करोति कर्माज्ञातया तदानीम् ॥ ६६५ ॥

तत्त्वोपदेशेऽपि मुमुक्षुपुंसां
 भवेत् समर्थो न स योगिमर्त्यः ।
 तिष्ठान् सदैवाय्युत एव तुर्ये
 शास्ता समर्थोऽस्ति तु बुद्ध एव ॥ ६६६ ॥

नाङ्गीकृताऽसौ सञ्जा स्थितिश्चेद्
 गीतादिशास्त्राणि मृषेति सिद्ध्येत् ।
 बुद्धोपदेशैर्भरितत्वहेतोः
 शास्त्रं प्रमाणं हि मुमुक्षुपुंसाम् ॥ ६६७ ॥

परम्पराऽसौ भ्रु बुद्धपुंसां
 मुमुक्षुलोकोध्दरणार्थमेव ।
 रक्षत्यविच्छिन्नतया सदैव
 सुज्ञानशास्त्रस्य सुसम्प्रदायम् ॥ ६६८ ॥

अन्त्यं प्रमाणं हि निजानुभूति-
 र्न संशयानामुद्ययोऽस्ति यत्र ।
 तावत् प्रमाणानि हि बुद्धवाच्यो
 लभ्येत यावन्न तथानुभूतिः ॥ ६६९ ॥

गत्वाऽम्बुधिं तन्मयतां गताया
 नद्याः समो बुद्ध उदीरितोऽस्ति ।
 कूपे निमग्नस्य घटस्य तुल्यो

रज्जवा निबद्धस्य तु डेवलस्थः ॥ ६७० ॥

घटः सरज्जुर्हि विदुष्यमाणो

रज्जवा बहिर्याति पुनश्च कूपात् ।

अेवं मनः डेवलभावमग्नं

विदुष्यते वासनया भवाय ॥ ६७१ ॥

नैष्ठर्म्ममेवं सड्जस्थितस्य

स्फुटीकृतं नो भगवत्तमेन ।

विद्वानकर्ताऽपि भवन् स्वभावात्

कर्ता महांश्चापि भवत्यसङ्गः ॥ ६७२ ॥

सत्सङ्गतिर्नाम निगद्यते या

बुद्धस्य पुंसः भलु सङ्गतिः सा ।

अर्थो भवेद् ब्रह्म हि सत्यदस्य

तदात्मकोऽसौ भविता हि बुद्धः ॥ ६७३ ॥

ब्रह्मैव सर्वोऽपि हि को विशेषः

प्रबुद्धपुंसीति न शङ्कनीयम् ।

अलन्तयाऽन्यत्र हृतप्रभं सत्

पूर्वाप्रभं तत्तु विभाति बुद्धे ॥ ६७४ ॥

सङ्गं प्रबुद्धस्य भजन् मुमुक्षुः

सङ्गात् समस्ताऽपि मुक्तिमेति ।

निस्सङ्गभावेन निरस्तमोडो

यात्येकतां निश्चलचित्स्वरूपे ॥ ६७५ ॥

सत्सङ्गसङ्गतनिजस्वरुपा-

न्वेषेण लभ्यं परमं पदं यत् ।

शास्त्रार्थबोधाय्श्रवणादिभिर्वा

साध्यं न तन्नेतरसाधनैर्वा ॥ ६७६ ॥

सत्सङ्गतिं येद् भजते मुमुक्षु-

श्चरेत् किमर्थं नियमान् यथाऽन्ये ।

शीतो वडेद् दक्षिणमारुतश्चेत्

किमर्थमिच्छेद् व्यजनं तदानीम् ॥ ६७७ ॥

तापं शशी कल्पतरुश्च दैन्यं
 उरेय्य गङ्गा भत पापमात्रम् ।
 वीक्षा सतां नाशयति त्रयं य
 न तत्समं किञ्चन विद्यतेऽन्यत् ॥ ६७८ ॥

समानि सद्भिर्न जलात्मकानि
 तीर्थानि देवाश्च मृदादिमात्राः ।
 पुनन्ति तानि छ्यतिदीर्घकावात्
 सन्दर्शनादेव पुनन्ति भुङ्क्तेः ॥ ६७९ ॥

गङ्गाम्भसि स्नानकृतं विनाशः
 पापस्य पुंसो न तु पापकर्तुः ।
 सङ्गात् सतां नश्यति पापकर्ता
 न तत्समं पावनमस्ति लोके ॥ ६८० ॥

मृत्युञ्जयोऽसौ त्रिपुरान्तकोऽसौ
 स्मरान्तकोऽसौ नरकान्तकश्च ।
 स ङीश्वराणामपि यात्रामभूत्-
 स्तमेव सर्वेऽपि हि पूजयन्ति ॥ ६८१ ॥

नीतं यदन्तं वपुषां त्रयं य
 ज्ञानेन तेन त्रिपुरान्तकोऽसौ ।
 नीतोऽहमाप्यो निधनं य तेने-
 त्यतः स भुङ्क्ते नरकान्तकश्च ॥ ६८२ ॥

अहं स्वयं भुङ्क्ते इति भ्रवीति
 गीतासु कृष्णो भगवान् स्वयं यत् ।
 न कोऽपि तस्यास्ति समोऽधिको वा
 न भीयते तन्महिमा कथञ्चित् ॥ ६८३ ॥

यतः प्रभुङ्क्ते पर एव साक्षात्
 तस्योपदेशाः परमं प्रमाणम् ।
 ततः परं तस्य वयोभिरेव
 प्रामाण्यमस्ति श्रुतिशीर्षवायाम् ॥ ६८४ ॥

परात्मशक्तेः करुणाभिधाया
 रुपं द्वितीयं हि गुरुः प्रभुङ्क्तेः ।

अतः सुभक्त्या स्वगुरुं प्रबुद्धं
 भजन् मुमुक्षुर्भविता कृतार्थः ॥ ६८५ ॥
 शक्तिः शुभा कायन सन्निधाने
 बुद्धस्य पुंसोऽस्ति सुदूरतश्च ।
 त्यजेत नो कोऽपि तथा गृहीतः
 परं तु नीयेत विमुक्तिमेव ॥ ६८६ ॥
 व्याघ्राण यद्बुद्धरिणो गृहीतो
 तदन्नतामेति तथैव साधुः ।
 ध्रुवं प्रबुद्धेन दृशा गृहीत-
 स्तद्भावमेतीति गुरुर्जगाद ॥ ६८७ ॥
 भलिः स्थितोऽन्तर्भुजां विधाया-
 ध्यन्तः स्थितोऽन्तश्च विकृष्य चित्तम् ।
 परे पदे स्वे विदधाति निष्ठां
 साधोः प्रबुद्धो हि गुरुः स्वशक्त्या ॥ ६८८ ॥
 अगोचरोऽसौ वयसो धियोऽपि
 निष्ठा हि बुद्धस्य पदे परस्मिन् ।
 बोधाय साधोस्तु यथाकथञ्चित्
 किञ्चित् प्रबुद्धैरिदमुक्तमस्ति ॥ ६८९ ॥
 व्याख्यात एव सलजात्मभावः
 ससाधनोऽसौ गुरुणोपदिष्टः ।
 अथोपदेशेष्विह सार एष
 निरुच्यते साध्ववधारणाय ॥ ६९० ॥
 विश्वं स्वदृश्यं य तदीक्षकं स्वं
 जानाति लोके सकलोऽपि जन्तुः ।
 स्वतश्च सत्यं द्वयमभ्यवैति
 मोहस्त्वयं संसृतिभेदुरस्य ॥ ६९१ ॥
 सत्यं स्वतश्चेदुभयं तदेतत्
 भायाद्विच्छिन्नतया सदैव ।
 कदाऽपि भातं य कदाप्यभातं
 भवेत् तु यत् तत् कथमस्तु सत्यम् ॥ ६९२ ॥

प्रकाशते मानसयेष्टयैव

स्वप्नेऽपि जाग्रत्युभयं तदेतत् ।

भाति द्वयं नैव सुषुप्तिभावे

ततो मनोमात्रमिदं द्वयं च ॥ ६८३ ॥

यस्मिन् मनो याति लयं च यस्मा-

दुदेति भूयोऽपि तदेव सत्यम् ।

लयोद्ययाभ्यां रक्षितं तदेतत्

सत्यं स्वतो मुक्तिपदं भुमुक्षोः ॥ ६८४ ॥

सत्ताप्रदं तज्जगतोऽपिलस्य

ब्रह्माभिधानं पश्चिपूर्वमेकम् ।

चैतन्यदीप्तिं मनसे तदेव

ददाति चैतन्यविवर्जिताय ॥ ६८५ ॥

अन्तर्दृष्टि स्वात्मतया तदेव

साक्षीव निश्चिन्तनमस्त्यसङ्गम् ।

आच्छाद्यते तत्तु बहिर्भुजत्वे

भूषाप्रपञ्चेन मनोमयेन ॥ ६८६ ॥

अतो न तं कश्चन वेत्ति लोके

पश्यन्न्रिदं सत्यवदेव मोडात् ।

शरीरमेवात्मतयाऽपि मत्वा

ब्राम्यत्यसङ्घ्येषु भवेषु दुःखी ॥ ६८७ ॥

तेनात्मरूपेण परेण विश्व-

माच्छादनीयं तु मनोविनाशात् ।

भायात् तदैव प्रतिबन्धडीनं

ध्यात्मस्वरूपं विमलं यथावत् ॥ ६८८ ॥

विवेकवैराग्ययुतो विमुक्त्यै

गुरुक्तमार्गेण यदा यतेत ।

मूले निजे ब्रह्मणि जन्म लब्ध्वा

विमुच्यतेऽसौ भवबन्धपाशैः ॥ ६८९ ॥

कृत्वा मनोऽन्तर्भुजमस्तथिन्तं

निमज्जय चान्तर्निजमार्गणेन ।
मनोविनाशेन विनष्टमोडो
भवेद्धिमुक्तः स नरः प्रबुद्धः ॥ ७०० ॥

परात्परं यत् सङ्घात्मभूत-
मस्मद्गुरुः श्रीरमणो भवभूव ।
यावद् भविष्यत्युभो विनाशः
सङ्घशः सन्तु नमांसि तस्मै ॥ ७०१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते श्रीरमणाय ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

Text composed by Shri LakShmanasharmana.

This work is published by Sri Ramanasramam
www.sriramanamaharshi.org

It has been approved to be posted
on sanskritdocuments.org by permission of
Sri V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam.

Shri Ramanaparavidyopanishad
pdf was typeset on April 1, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

